د حضرت ایُوب کِتاب

حضرت ایُوب او د هغهٔ خاندان

١ ۱ په یوه زمانه کښې د عُوض په مُلک کښې یو سړے وو چې نوم یې ایُوب وو. دا یو بې‌داغه او نېک سړے وو، هغه
یو داسې کس وو چې د خُدائ پاک نه یرېدو او د بدۍ نه یې ځان ساتلو. ۲ د هغهٔ اووهٔ زامن او درې لوڼه وې. ۳ هغهٔ
سره اووهٔ زره ګډې، درې زره اوښان، د غوَیانو پینځهٔ سوه قلبې، پینځهٔ سوه خرې وې او ډېر زیات نوکران یې وُو، نو دے د
مشرقی علاقې په خلقو کښې د ټولو نه زیات مالداره وو. ۴ د هغهٔ زامنو به خپلو کورونو کښې وار په وار مېلمستیا کوله،
او هغوئ به خپلو درې واړو خویندو له دعوت ورکولو چې د هغوئ سره خوراک څښاک وکړی. ۵ او کله به چې د
مېلمستیا ورځ تېره شوه، نو ایُوب به سحر وختی پاڅېدو او د هر یو بچی دپاره یې د ګناه نه د پاکوالی سوزېدونکې نذرانه
پېش کوله، ایُوب به همېشه دا کار د دې دپاره کولو چې د هغهٔ خیال وو چې کېدے شی چې زما بچو ګناه کړې وی او په
خپلو زړُونو کښې یې خُدائ پاک ته بدرد وئیلی وی.

د ایُوب په کردار حمله

۶ یو ځل آسمانی مخلوق راغلل چې خپل ځانونه د مالِک خُدائ په مخکښې حاضر کړی او شېطان هم د هغوئ سره
راغلو. ۷ مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائیل، ”تا څهٔ کول؟“ نو شېطان مالِک خُدائ ته ووئیل، ”زهٔ په دُنیا کښې ګرځېدم
راګرځېدم.“ ۸ نو مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائیل، ”ستا زما د خِدمت کوونکی ایُوب په باره کښې څهٔ خیال دے؟ ګوره
په دُنیا کښې د هغهٔ په شان هیڅ څوک هم نشته، هغه یو بې‌داغه او نېک سړے دے چې هغه د خُدائ پاک نه یرېږی او د بدۍ
نه ځان ساتی.“ ۹ بیا شېطان مالِک خُدائ ته ووئیل، ”آو، خو ایُوب په څهٔ وجه د خُدائ پاک نه یرېږی؟ ۱۰ تا همېشه د
هغهٔ، د هغهٔ د کور او د هغهٔ د هر څهٔ حِفاظت کړے دے، تا هغهٔ له په هر کار کښې برکت ورکړے دے او په دې مُلک کښې
تا هغهٔ له بې‌شمېره رَمې ورکړې دی. ۱۱ خو که تهٔ اوس د هغهٔ نه هغه هر څهٔ واخلې نو هغه به ستا په حضور کښې په تا
لعنت ووائی.“ ۱۲ نو مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائیل، ”بلکل ټیک ده د هغهٔ سره چې هر څهٔ دی هغه ستا په اختیار کښې
دی، خو چې هغه تباه نهٔ کړې.“ نو شېطان د مالِک خُدائ د حضور نه لاړو.

د حضرت ایُوب د بچو او د جائیداد ختمېدل

۱۳ یوه ورځ چې د هغهٔ زامنو او لوڼو د خپل مشر ورور په کور کښې روټۍ خوړله او مے یې څښل، ۱۴ نو یو پېغام
وړونکے ایُوب له راغلو او ورته یې ووئیل، ”غوَیانو یوې کولې او خرې یې په څنګ کښې څرېدلې، ۱۵ او د سبائیانو څهٔ
خلقو حمله وکړه او څاروی یې بوتلل او نوکران یې په تُوره ووژل، یواځې زهٔ ژوندے پاتې یم چې تا خبر کړم.“ ۱۶ هغهٔ لا
خبرې ختمې کړې نهٔ وې چې یو بل کس راغلو او وې وئیل، ”د خُدائ پاک تندر د آسمان نه راوغورزېدو او ګډې او نوکران
یې وسوزول او هلاک یې کړل، یواځې زهٔ ژوندے یم چې تا خبر کړم.“ ۱۷ کله چې هغهٔ لا خبرې کولې، نو یو بل کس راغلو
او وې وئیل، ”کسدیانو درې قبیلې جوړې کړې، او حمله یې وکړه او اوښان یې بوتلل او نوکران یې په تُوره باندې ووژل،
یواځې زهٔ ژوندے پاتې یم چې تا خبر کړم.“ ۱۸ کله چې هغهٔ لا خبرې کولې، نو یو بل کس راغلو او وې وئیل، ”ستا زامنو
او لوڼو د خپل مشر ورور په کور کښې خوراک څښاک کولو، ۱۹ چې ناڅاپه د صحرا د طرف نه یوه لویه هوا راغله او

دې هوا د کور څلور واړه ګوټونه وخوځول او کور ستا په بچو باندې راوغورځېدو او هغوئ مړۀ شول، يواځې زۀ ژوندے
پاتې يم چې تا خبر کړم.“ ۲۰ نو بيا ايُوب پاڅېدو، خپله چُوغه يې وشلوله، خپل سر يې کل کړو او په زمکه باندې يې سجده
ولګوله. ۲۱ هغۀ وفرمائيل، ”زۀ د مور نه خالى لاسونه پېدا وم او خالى لاسونه به د دې دُنيا نه ځم، هر څۀ ما له مالِک
خُدائ راکړى وُو او مالِک خُدائ رانه واپس واخستل، د مالِک خُدائ د نوم ثناء صِفت دې وى.“ ۲۲ د دې هر څۀ باوجود
ايُوب په خُدائ پاک د اِلزام لګولو ګناه ونۀ کړه.

د شيطان په وسيله د حضرت ايُوب بيا آزميښت کول

۲ ۱ يو ځل آسمانى مخلوق راغلو چې خپل ځانونه د مالِک خُدائ په مخکښې حاضر کړى او شيطان هم د هغوئ سره
راغلو. ۲ مالِک خُدائ شيطان ته وفرمائيل، ”تا څۀ کول؟“ نو شيطان ووئيل، ”زۀ په زمکه ګرځېدم راګرځېدم.“ ۳ نو
مالِک خُدائ شيطان ته وفرمائيل، ”ستا زما د خِدمت کوونکى ايُوب په باره کښې څۀ خيال دے؟ په زمکه باندې د هغۀ په
شان هيڅ څوک هم نشته، هغه يو بېداغه او نېک سړے دے چې هغه د خُدائ پاک نه يرېږى او د بدۍ نه ځان ساتى. هغه تر
اوسه پورې په خپل صداقت کښې قائم دے، اګر چې تا زۀ د هغۀ خِلاف لمسولم، چې بغېر د څۀ وجې نه يې په غضب آخته
کړم.“ ۴ بيا شيطان مالِک خُدائ ته ووئيل، ”خلق د خپل ژوند بچ کولو دپاره هر څۀ ورکوى. ۵ خو کۀ د هغۀ په بدن
باندې تکليف راولې، نو هغه به ستا په حضور کښې په تا لعنت ووائى.“ ۶ نو مالِک خُدائ شيطان ته وفرمائيل، ”بلکل ټيک
ده هغه ستا په اختيار کښې دے خو هغه ژوندے پرېږده.“ ۷ نو شيطان د مالِک خُدائ د حضور نه لاړو او په ايُوب باندې
يې د سر نه تر پښو پورې خرابې دانې راوخېژولې. ۸ نو ايُوب د خاورې د مات لوښى يوه ټوټه واخستله او ځان يې
ورباندې ګرولو او په ايرو باندې کښېناستو چې خپل خفګان څرګند کړى. ۹ نو ايُوب ته خپلې ښځې ووئيل، ”تر اوسه
پورې تۀ لا په خپل صداقت قائم يې؟ په خُدائ پاک لعنت ووايه او مړ شه.“ ۱۰ خو هغۀ خپلې ښځې ته وفرمائيل، ”تۀ خو
لکه د کم عقلې ښځې په شان خبرې کوې، ولې مونږ به د خُدائ د طرفه صرف ښۀ څيزونه اخلو څۀ او هيڅکله به ترې نه بد
نۀ اخلو؟“ خو د دې ټولو خبرو باوجود ايُوب د خُدائ پاک خِلاف يوه خبره هم ونۀ کړه.

د ايُوب درې ملګرى

۱۱ نو چې کله د ايُوب درې ملګرى د هغه ټولو مصيبتونو نه خبر شول کوم چې په ايُوب باندې راغلى وُو، نو هغوئ هر يو
د خپل خپل کور نه روان شول هغوئ په يو ځائ ايُوب له ورغلل چې د تسلۍ خبرې ورته وکړى. د هغوئ نومونه دا دى،
اليفز تيمانى، بِلداد شوحى، او ضوفر نعماتى. ۱۲ کله چې هغوئ ايُوب د لرې نه وليدلو، نو هغه د پېژندګلو نه وتے وو خو
چې کله يې وپېژندو نو په چغو چغو يې وژړل، هغوئ د غم نه خپلې چُوغې وشلولې او په سر باندې يې خاورې واچولې. ۱۳
هغوئ د هغۀ سره په زمکه باندې اووۀ شپې او اووۀ ورځې ناست وُو او يو کس هم هغۀ ته يوه خبره هم ونۀ کړه، ځکه چې
هغوئ ته پته وه چې د هغۀ تکليف ډېر زيات دے.

د حضرت ايُوب د خپل پېدا کېدو په ورځ باندې لعنت وئيل

۳ ۱ د هغې نه پس ايُوب خبرې شروع کړې او چې په کومه ورځ باندې هغه پېدا شوے وو په هغې يې لعنت ووئيلو. ۲
ايُوب وفرمائيل، ۳ ”هغه ورځ دې تباه شى چې په کومه ورځ باندې زۀ پېدا شوے وم او چې په کومه شپه زۀ د مور په

ګېډه شوے وم نو هغه شپه دې لعنتی شی. ۴ هغه ورځ دې تکه توره شی. لوئ خُدائ پاک دې پرې نظر نۀ اچوی، او رڼا
دې پرې نۀ راولی. ۵ توره دې شی او تکه توره تیارۀ دې پرې راشی. وریځې دې ورباندې پاتې شی، د هغه ورځې تیارۀ دې
دا ویروی. ۶ تکه توره تیارۀ دې هغه شپه قابو کړی. هغه دې بیا هیڅکله د کال په ورځو کښې نۀ شی شمېرلے او په یوه
میاشت کښې دې هم حِساب نۀ کړے شی. ۷ او هغه شپه دې شنډه شی، په هغه شپه کښې دې هیڅ خوشحالی نۀ وی.
۸ لعنت ویونکی دې هم په هغه ورځ لعنت ووائی، هغه څوک چې په سمندری بلاګانو راویښولو کښې ماهِر وی. ۹ د دې
د سحر ستوری دې تور شی، هغه دې د رڼا په طمع وی، خو مِلاو دې ورته نۀ شی، دا دې په سحر کښې د نمر شُغلې ونۀ
وینی، ۱۰ لعنت دې وی په هغه شپه چې زما د مور حمل یې کېدو ته پرېښودو، او زۀ یې د دې ټولو مصیبتونو دپاره پېدا
کړم. ۱۱ زۀ د پېدا کېدو په وخت ولې مړ نۀ شوم، او د زېږېدنې په وخت مردار ولې نۀ شوم؟ ۱۲ زۀ ولې د مور په غېږ
کښې وم، هغې ولې ما له سینه راکړې ده؟ ۱۳ کۀ زۀ مړ وے نو خاموش به وے، زۀ به اودۀ وے، او زۀ به په آرام وے ۱۴
د دُنیا د بادشاهانو او وزیرانو سره چې هغوئ د خپل ځان دپاره محلونه جوړ کړی وُو او اوس ترې نه کنډرات جوړ دی،
۱۵ یا د شهزادګانو سره چې د هغوئ سره سرۀ زر وی، چې هغوئ خپل کورونه د سپینو زرو نه ډک کړی وُو. ۱۶ یا زۀ د
مړ پېدا شوی ماشوم په شان ولې ښخ نۀ شوم، د هغه ماشوم په شان چې رڼا یې هیڅکله نۀ وی لیدلې؟ ۱۷ چرته چې
بدعمله خلق تکلیف نۀ شی جوړولے، او سترې خلق په آخر کښې آرام مومی. ۱۸ چرته چې قېدیان هم په آرام وی، او
هغوئ د ظالمانو آواز نۀ اوری. ۱۹ غټ او واړۀ هلته دی، او غلامان د خپلو نېکانو نه آزاد دی. ۲۰ چې څوک په مصیبت
کښې وی هغه ولې ژوندی پرېږدی، او چې د چا ژوند د غمونو نه ډک وی نو هغۀ له ژوند ولې ورکوی؟ ۲۱ چې څوک مرګ
غواړی، هغۀ له نۀ راځی، هغوئ دا د پټې خزانې نه زیات لټوی، ۲۲ کله چې هغوئ مړۀ شی نو ډېر خوشحاله شی، او چې
کله قبر له لاړ شی نو هغوئ خوشحاله شی. ۲۳ چې څوک لار نۀ شی لیدلے نو هغۀ له رڼا ولې ورکولے شی، څوک چې
خُدائ پاک راګېر کړے وی. ۲۴ ځکه چې د روټۍ په ځائ ما ته اسویلی راځی، او زما فریادونه د اوبو په شان تویَولے
شی. ۲۵ چې زۀ د څۀ نه یرېږم نو هغه په ما راځی، او چې د څۀ نه یرېږم نو هغه په ما راغورزېږی. ۲۶ زۀ په آرام نۀ یم او
نۀ زۀ خاموش یم، زۀ پرېشانه یم، خو زما مصیبت نۀ ختمېږی.“

د الیفز خبرې

۴ ۱ بیا تیمانی الیفز په جواب کښې ووئیل، ۲ ”کۀ څوک تا ته یوه خبره وکړی نو تۀ به خفه کېږې څۀ؟ خو د خبرو نه
څوک ځان منع کولے شی؟ ۳ ګوره، تا ډېرو خلقو ته ښودنه کړې ده، تا کمزوری لاسونه تکړه کړی دی. ۴ ستا
ډاډګیرنې خلق په خپلو پښو ودرولی دی. کوم خلق چې په غورزېدو وُو هغوئ یې نېغ کړی دی. ۵ خو اوس مصیبت په تا
باندې راغلے دے او تۀ وارخطا یې، چې دا تا له درنزدې شی نو تۀ پرېشانه شې. ۶ ستا اعتماد د خُدائ پاک یره نۀ ده
څۀ، او ستا نېک عمل تا له اُمید نۀ درکوی؟ ۷ اوس دا سوچ وکړه، داسې څوک شته چې بې‌ګناه وی او تباه شی؟ او
داسې څوک صادق شته چې تباه شوے وی؟ ۸ چې خومره ما ته پته ده، چې چا دا بې‌اِنصافی کړې ده چې چا مصیبت
کَرلے دے، نو هغۀ مصیبت رېبلے دے. ۹ د خُدائ پاک د ساه په ذریعه هغوئ سزا موندلې ده، او د هغۀ د غصې د زور
په وجه هغوئ تباه شوی دی. ۱۰ بدعمله د ازمری په شان غرمبېږی، خو خُدائ پاک هغوئ غلی کوی او غاښونه یې
ماتوی. ۱۱ لکه چې تکړه ازمرے د ښکار د کمی په وجه هلاکېږی، او د دې واړۀ بچی خوارۀ وارۀ شی. ۱۲ اوس ما ته پټ
پټ یو خبر راغلو، او زما غوږُونو ته د دې غلے شان آواز راغلو. ۱۳ په نیمه شپه ما یو یروونکے خوب ولیدو، دا په هغه
وخت وو چې خلق په درُوند خوب اودۀ وُو، ۱۴ یره او لړزان په ما باندې راغلل، چې دې زما ټول بدن وخوځولو. ۱۵ یو

روح زما په وړاندې تېر شو او زما په بدن وېښتهٔ نېغ ودرېدل. ١٦ هغه روح ولاړ وو، خو ما ته پته نشته چې دا څهٔ وُو. زما د
سترګو په وړاندې يو شکل وو، هر څهٔ خاموش وُو، بيا ما يو آواز واورېدو، ١٧ ولې انسان کولے شی چې د خُدائ پاک په
وړاندې صادق شی څهٔ؟ ولې انسان د خالِق نه زيات پاک کېدے شی څهٔ؟ ١٨ تر دې پورې چې هغه په خپلو خِدمتګارانو
باندې هم اعتماد نهٔ کوی، او هغه د خپلو فرښتو کار ته هم غلط وائی، ١٩ نو هغه به په انسان باندې څومره کم اعتماد
وکړی څوک چې د خاورې نه جوړ وی. نو څوک چې د خاورې نه جوړ وی هغه به د پتنګ په شان په آسانئ ذرې ذرې شی.
٢٠ سحر روغ وی او ماښام مړ شی. او څوک هم پرې خبر نهٔ شی او د تل دپاره تباه شی. ٢١ د هغوئ نه خپل ټول مال
اخستے شوے دے، هغوئ په جاهليت مړهٔ شی.

٥ ١ آواز وکړه، داسې څوک شته چې تا له جواب درکړی؟ داسې يوه فرښته شته څهٔ چې د هغې نه مدد وغواړې؟ ٢
په حقيقت کښې نفرت کم عقل خلق وژنی، او حسد ساده خلق وژنی. ٣ ما دا ليدلی دی چې څهٔ کم عقل خلق د لږ وخت
دپاره کامياب وی، خو بيا ناڅاپه تباهی ورباندې راشی. ٤ د هغوئ د بچو دپاره به د پناه هيڅ امکان نهٔ وی، او داسې به
څوک نهٔ وی چې په عدالت کښې يې خلاص کړی. ٥ اوږی خلق د کم عقلو فصلونه خوری، کهٔ د هغهٔ د پټو نه د حِفاظت
دپاره ازغی هم تاو وی، لالچی خلق د هغوئ دولت ختم کړی. ٦ ځکه چې خفګان د زمکې نه نهٔ راځی، او نهٔ مصيبت د
زمکې نه پېدا کېږی، ٧ خو انسانان د مصيبت دپاره داسې پېدا شوی دی لکه چې د اور بڅرکی بره الوځی. ٨ کهٔ زهٔ
ستا په ځائ وے نو ما به خُدائ پاک لټولے، او خُدائ پاک ته به مې فرياد اورولے. ٩ هغه داسې لوئ لوئ کارونه کوی
چې څوک ورباندې نهٔ پوهېږی، هغه بې‌شمېره عجيبه کارونه کوی. ١٠ هغه په زمکه باندې باران ورَوی او هغه پټو ته اوبهٔ
رالېږی، ١١ چې څوک غريب وی نو خُدائ پاک يې مالداره کړی، او چې څوک غمژن وی نو خوشحالی ورکړی. ١٢ هغه
د چالاکو منصوبې ګډې وډې کړی، نو داسې د هغوئ په لاس کښې هيڅ کاميابی نهٔ راځی. ١٣ هغه هوښيار د خپلې چالاکئ
په جال کښې راګېروی، او چالاک خلق زر فنا شی. ١٤ د ورځې په وخت به هغوئ تيارهٔ راشی او د غرمې په وخت داسې
تيندکونه خوری لکه چې شپه وی. ١٥ خو هغه ضرورتمند خلق د مرګ نه بچ کوی، او د زورَور د زور نه يې بچ کوی. ١٦
نو چې غريبانان اُميد ولری، او د بې‌اِنصافه خلقو خولې بندې کړے شی. ١٧ چې خُدائ پاک څوک تيک کړی نو هغوئ
څومره خوشحاله وی، نو په دې وجه د قادر خُدائ تربيت ته سپک مهٔ ګورئ. ١٨ کهٔ هغه زخمی کول کوی، نو هغه يې
مرهم پټئ هم کوی، کهٔ هغه وهل کوی، نو د هغهٔ لاسونه يې علاج هم کوی. ١٩ هغه به تاسو د شپږو افتونو نه بچ کوی، او په
اووَم کښې به تاسو ته هيڅ نقصان نهٔ رسيږی. ٢٠ په قحط کښې به هغه تاسو د مرګ نه په بيعه واخلی، او په جنګ کښې به
مو د مرګ نه بچ کړی. ٢١ تاسو به د سپکو خبرو نه بچ شئ، او چې کله تباهی راځی نو تاسو به نهٔ يربېږئ. ٢٢ په تباهئ او
قحط پورې به تاسو خندا کوئ، او د زمکې د ځنګلی ځناورو نه به نهٔ يربېږئ. ٢٣ تاسو چې کوم پټئ کَرئ نو په هغې کښې به
کانړی نهٔ وی، او ځنګلی ځناور به په تاسو حمله نهٔ کوی. ٢٤ تاسو ته به پته ولګی چې ستاسو کور محفوظ دے، تاسو به
وګورئ چې ستاسو د رَمو نه به هيڅ ورک نهٔ وی. ٢٥ تاسو ته به پته ولګی چې ستاسو اولاد به ډېر وی، داسې بې‌شمېره لکه
په زمکه چې واښهٔ وی. ٢٦ تاسو به خپل قبر ته په بوډاتوب کښې ځئ، لکه چې د فصل ګېډئ درمند ته په خپل موسم کښې
راځی. ٢٧ ګوره، زمونږه چې د عمر په حقله کومه تجربه ده، دا حقيقت دے. دا نصيحت واوره او په دې باندې عمل
وکړه."

د حضرت ايُوب خپل شکايت صحيح ګڼل

۱-۲ ايُوب جواب ورکړو، "کاش چې زما غم تللے شوے وے، او زما ټول مصيبتونه په تله کښې اچولے شوی وے.
۳ ځکه چې دا به د سمندر د شګو نه درانۀ وی، نو په دې وجه زما خبرې ګډې وډې وې. ۴ ځکه چې زۀ د قادر خُدائ
په غشو باندې لګېدلے يم، د دې زهر زما په بدن کښې خورېږی، د خُدائ پاک افتونه په ما باندې راروان دی. ۵ ولې زۀ د
شکايت کولو حق نۀ لرم؟ ولې ځنګلی خرونه او غوَيی آواز نۀ کوی څۀ چې کله هغوئ خوراک نۀ لری؟ ۶ چې څۀ څيز
بې‌خونده وی نو هغه د مالګې نه بغېر خوړلے شی څۀ، يا د هګۍ په سپينو کښې څۀ مزه شته؟ ۷ کله چې زۀ دې ته وګورم
نو زما لوږه ختمه شی، په داسې خوراک زۀ بيمارېږم. ۸ کاش چې زما خواست منظور شی، او خُدائ پاک زما خواهش
پوره کړی، ۹ زړۀ مې غواړی چې تباه مې کړی، او چې هغه خپل لاس راوږد کړی او ما ووژنی. ۱۰ دا به زما دپاره تسلی
وی، زۀ به په بې‌رحمه درد کښې هم خوشحاله يم، ځکه چې ما به بيا هم د مقدسې هستۍ د خبرو نه اِنکار نۀ وی کړے. ۱۱
زما دومره طاقت نشته چې زۀ دا برداشت کړم، او چې زما څۀ اُميد نشته نو بيا زۀ ولې ژوندے يم؟ ۱۲ زما طاقت لکه د
کاڼو دے څۀ؟ زما بدن د اوسپنې نه جوړ دے څۀ؟ ۱۳ په حقيقت کښې زۀ د خپل ځان سره د مدد کولو وس نۀ لرم، او
خلاصون زما نه تللے دے. ۱۴ يو کس له په کار وی چې په خپل کمزوری دوست باندې رحم وکړی، خو تاسو سره د قادر
خُدائ يره نۀ وی او په ما اِلزام لګوئ. ۱۵ زما وروڼو، تاسو ما سره د خوړ په شان دوکه بازی کوئ، چې کله باران نۀ وی
نو دا اوچ شی. ۱۶ چې د ويلې شوې واورې د اوبو نه ډک وی، ۱۷ خو د ګرمۍ په وخت کښې دا اوبۀ اوچې شی، کله
چې ګرمی شی، نو دا فنا شی. ۱۸ د اوبو لټولو دپاره قافلې خپلې لارې بدلې کړی، خو د ښلو دپاره اوبۀ نۀ وی، نو هغوئ
مړۀ شی. ۱۹ د تيما قافلې دا اوبۀ لټوی، او د شيبا مسافر دا اُميد لری چې اوبۀ به پيدا کړی. ۲۰ د قافلې يقين وی چې
هغوئ به اوبۀ پيدا کړی، خو چې کله هلته ورسيږی نو هغوئ مايُوسه شی او اُميد يې ختم شی. ۲۱ اوس تاسو هم د دې اوچ
خوړ په شان يئ چې بې‌کاره دے، تاسو زما مصيبت وليدلو او وېرېدئ. ۲۲ ولې ما وئيلی دی څۀ، چې ما له تُحفه راکړئ؟
يا مې د پېسو دپاره تا ته کله مِنت کړے دے څۀ؟ ۲۳ يا دا چې د دشمن د لاس نه مې بچ کړئ؟ يا د ظالمانو نه مې خلاص
کړئ؟ ۲۴ ما ته وښايئ او زۀ به خاموش شم، ما پوهه کړئ چې زۀ څنګه په غلطه يم. ۲۵ رښتيا خبرې څومره د درد نه
ډکې وی. خو ستاسو د دې بحث نه مطلب څۀ دے؟ ۲۶ ستاسو خيال دا دے څۀ چې زما خبرې به صحيح کړئ، او د نا
اُميده سړی خبرې بې‌مطلبه ګڼئ؟ ۲۷ تاسو به يتيمان هم خرڅ کړئ، او تاسو به د خپل دوست په سر هم پېسې واخلئ. ۲۸
خو اوس ما ته وګورئ، ولې زۀ به تاسو ته دروغ وايم څۀ؟ ۲۹ خپل سوچ بدل کړئ او بې‌اِنصافه مۀ جوړېږئ، داسې وګڼئ
چې زۀ په حقه يم. ۳۰ ستاسو څۀ خيال دے زۀ دروغ وايم څۀ؟ ستاسو په خيال کښې زۀ په رښتيا او دروغو کښې فرق نۀ
شم کولے؟

د حضرت ايُوب وينا: زما تکليفونه نۀ ختميدونکی دی

7 ۱ بنی آدم په دُنيا کښې سخت محنت نۀ کوی څۀ، او د هغوئ ژوند د مزدور په شان نۀ دے څۀ؟ ۲ لکه چې غلامان
د سورې په ارمان وی، او لکه مزدوران د خپلې تنخواه په طمع وی. ۳ په مياشتو مياشتو زما څۀ مقصد نشته، او د غم
شپې ما له راکړے شوې دی. ۴ کله چې زۀ څملم نو وايم چې، زۀ به کله پاڅم؟ خو شپه اوږده وی، او تر سحر پورې په
کټ کښې اوړم راوړم. ۵ زما بدن د دانو او چينجو نه ډک دے، زما څرمن سخا شی او بيا وشلېږی. ۶ زما عُمر د
سيلۍ په شان تېز روان دے، او په نااُميدۍ کښې ختميږی. ۷ ياد ساته چې زما ژوند صرف يوه ساه ده، او زما سترګې به

بیا هیڅکله ښۀ ورځ ونۀ ګوری. ۸ تۀ ما اوس وینې خو بیا به مې ونۀ ګورې، تۀ به ما لټوې، خو زۀ به نۀ یم. ۹ لکه څنګه
چې وریځ کمه شی او فنا شی، نو چې څوک لاندې قبر ته لاړ شی نو هغه ترې نه بیا هیڅکله نۀ شی راختلے، ۱۰ هغوئ بیا
واپس خپلو کورونو ته نۀ شی راتلے، او هغوئ به هیڅکله نۀ ښکاری. ۱۱ نو په دې وجه زۀ به خپله خولۀ نۀ بندوم، زۀ به د
خپل زړۀ د درد اظهار کوم، زما زړۀ د غصې نه تاو کړے دے. ۱۲ زۀ سمندری بلا یم څۀ؟ چې ما د نظر لاندې ساتې؟ ۱۳
زۀ د دې دپاره څملم چې آرام وکړم، د دې دپاره چې د درد نه خلاص شم. ۱۴ نو تۀ بیا ما په خوبونو کښې یروې او په
تصور کښې مې یروې، ۱۵ نو زما دپاره د ساه بندېدل ښۀ دی، د داسې کړاؤ نه په مرګ خوشحال یم. ۱۶ زۀ د خپل ژوند
نه نفرت کوم، زۀ به همېشه ژوندے نۀ یم. په دې لنډ تنګ ژوند کښې ما پرېږده. ۱۷ بنی آدم څۀ څیز دے، چې تۀ یې دومره
خاص ګڼې، چې تۀ هغوئ ته دومره توجو ورکوې، ۱۸ هر سحر یې معائنه کوې، او هر وخت هغوئ معلوموې؟ ۱۹ تۀ به
ما له د یوې لحظې موقع رانۀ کړې چې ساه پکښې واخلم؟ ۲۰ اے د بنیادمو لیدونکیه، کۀ زۀ ګناه کوم، نو په تا باندې څۀ
اثر کوی؟ تا زۀ ولې په نښه کړے یم؟ زۀ په تا باندې بوج جوړ شوے یم څۀ؟ ۲۱ تۀ زما غلطیانې ولې نۀ معاف کوې او زما
ګناه ولې نۀ لرې کوې؟ زۀ به ډېر زر په لحد کښې پروت یم، تۀ به ما لټوې، خو زۀ به مړ یم.“

د بِلداد وینا

۸ ۱ بیا بِلداد شوحی ووئیل، ۲ ”ترڅو پورې به تۀ دا خبرې کوې، او دا بک بک به جاری ساتې؟ ۳ خُدائ پاک د
اِنصاف نه نۀ اوړی. او د قادر خُدائ کارونه همېشه په حقه وی. ۴ کۀ ستاسو بچو د هغۀ خِلاف ګناه کړې وی، نو هغوئ
ته به د هغې بدله مِلاو شوې وی. ۵ کۀ تۀ خُدائ پاک ولټوې او قادر خُدائ ته په دُعا کښې سوال وکړې، ۶ کۀ تۀ صفا
او صادق یې، نو هغه به په خپله راپاڅی او هغه به تا له خپل صحیح مقام واپس درکړی. ۷ اګر چې ستا شروع معمولی
شان وه، خو په مستقبل کښې به مالدار شې. ۸ معلوماتو دپاره مخکښېنو نسلونو نه تپوس وکړه، او د هغوئ چې کومې
تجربې دی په هغې غور وکړه. ۹ ځکه چې مونږ پرون پیدا شوی یُو او مونږ ته هیڅ پته نۀ لګی، ځکه چې په زمکه باندې
زمونږ وخت د سورې په شان روان دے. ۱۰ خو پرېږده چې هوښیار مشران درته ښودنه وکړی، او د هغوئ وینا ته غوږ
نیسه. ۱۱ چرته چې اوبۀ نۀ وی نو هلته لوخه نۀ را شنه کیږی، دا د اوبو نه بغیر نۀ کیږی. ۱۲ او دا لا شنه وی او رېبلے
شوې نۀ وی، خو د نورو واښو نه زر وچیږی. ۱۳ نو چې څوک خُدائ پاک هېروی نو د هغوئ هم دغه لار ده، چې څوک د
خُدائ نه منکر وی نو د هغوئ اُمید به ختم شی. ۱۴ د هغوئ ایمان نازک وی، د هغوئ یقین د جولا د جالې په شان وی.
۱۵ چې څوک په دې جاله یقین کوی نو هغوئ ته به دا جاله ټینګه نۀ شی، کۀ څوک ورپورې ځان وتړی، نو دا به یې
برداشت نۀ کړی. ۱۶ منکر کسان داسې ښکاری چې په نمر کښې رازرغون وی، او د دې ځانګې په باغ کښې خورې ورې
وی. ۱۷ د هغوئ جرړې د کاڼو د ډېری نه تاوېږی، او دا کاڼی کلک نیسی. ۱۸ خو کۀ هغوئ د خپل ځائ نه لرې کړے
شی، نو بیا به هغوئ اِنکار وکړی او وائی به چې ما تاسو کله هم نۀ یې لیدلے. ۱۹ ګوره، د هغوئ خوشحالی به د لږ وخت
دپاره وی، خو نور بوټی راشنۀ شی او د دې ځائ ونیسی. ۲۰ ګوره، خُدائ پاک به یو بېداغه کس نۀ رد کوی، او نۀ به د
بدعمله خلقو مدد وکړی. ۲۱ هغه به بیا هم تاسو له خوشحالی درکړی، او ستاسو خولې به د خندا نۀ ډکې کړی. ۲۲ چې
څوک ستا نه نفرت کوی نو هغوئ به په شرمونو وشرمېږی، او د بدکارانو کور به تباه شی.“

د حضرت ایُوب جواب

۹ (۱) نو اِیُوب ورته په جواب کښې وفرمائيل، (۲) "په حقيقت کښې ما ته پته ده چې دا هم داسې ده، خو بنى آدم د
خُدائ پاک په مخکښې څنګه صادق کېدے شى؟ (۳) کۀ يو کس د هغۀ سره لانجه کول وغواړى، نو هيڅ څوک به د هغۀ د
زرګونو سوالونو نه د يو جواب هم ورنۀ کړى. (۴) ځکه چې هغه زورَور او د حِکمت خاوند دے او څوک هم چې د هغۀ
مخالفت کوى نو نقصان به اوچتوى. (۵) هغه ناڅاپه غرونه خوځوى، او په غصه کښې يې تباه کوى، (۶) څوک چې په
زمکه زلزله راولى، او د دې بنيادونه خوځوى، (۷) کۀ هغه حُکم وکړى نو نمر به راونۀ خېژى، او ستورى به ونۀ ځليږى،
(۸) چا چې يواځې آسمانونه خوارۀ کړى دى چا چې د سمندر چپې ايسارې کړې دى، (۹) چا چې ټول ستورى جوړ کړى
دى، په دې کښې دب اکبر، جبار او ثريا او جنوبى ستورى هم شامل دى. (۱۰) څوک چې د عقل نه بهر لوئ لوئ کارونه
کوى، او بې‌شمېره عجيبه عجيبه کارونه کوى. (۱۱) ګوره، هغه زما نه تېر شو، خو زۀ هغه نۀ وينم، هغه تېرېږى، خو زۀ د
هغۀ په تلو نۀ پوهېږم. (۱۲) چې هغه روح وباسى نو څوک يې منع کولے شى؟ څوک دا جرأت کولے شى چې ورته ووائى
چې تۀ څۀ کوې؟ (۱۳) خُدائ پاک به د خپلې غصې نه نۀ اوړى، هغۀ سمندرى بلاګانې هم د پښې لاندې چخنى کړى دى. (۱۴)
نو زۀ څوک يم چې هغۀ له جواب ورکړم، او زۀ څوک يم چې د هغۀ سره بحث وکړم؟ (۱۵) اګر چې زۀ بې‌ګناه يم او زۀ هغۀ
له جواب نۀ شم ورکولے، زۀ خپل قاضى ته صِرف د رحم درخواست کولے شم. (۱۶) کۀ ما هغۀ ته آواز وکړو او هغۀ
جواب راکړو، نو زما يقين نۀ دے چې هغه به زما فرياد واورى. (۱۷) ځکه چې هغۀ زۀ په طوفان وهلے يم، او هغه بار بار ما
زخمى کوى، (۱۸) هغه به ما ساه اخستو ته پرې نۀ ږدى، خو زما ژوند به د غمونو نه ډک کړى. (۱۹) کۀ دا د زور خبره وى،
نو هغه طاقتور دے. کۀ دا د اِنصاف خبره وى، نو هغه عدالت ته څوک راغوښتے شى؟ (۲۰) اګر چې زۀ بې‌ګناه يم، خو زما
خپله خولۀ به ما مجرم کړى، اګر چې زۀ بې‌داغه يم، خو خپله خولۀ به ما ګناهګار ثابتوى. (۲۱) زۀ بې‌داغه يم، زۀ خپل ځان
هم نۀ پېژنم، زۀ خپل ژوند ته سپک ګورم. (۲۲) ګناهګار او بې‌ګناه ټول د خُدائ پاک په نظر کښې يو شان دى نو ځکه زۀ
وايم، هغه بې‌داغه او بدکاره دواړه تباه کوى. (۲۳) کله چې افت ناڅاپه مرګ راولى، نو هغه د بې‌ګناه په غم پورې ټوقې کوى.
(۲۴) ټوله دُنيا د بدکاره په لاس کښې ورکړے شوې ده، خُدائ پاک د قاضيانو سترګې پټوى، کۀ هغه دا نۀ کوى نو بيا يې
څوک کوى، او دا څوک دے؟ (۲۵) زما ژوند د منډه وهونکى نه تېز دے، دا په منډه روان دے او هيڅ خوشحالى ورته نۀ
ملاوېږى. (۲۶) زما ژوند د تېزې کشتۍ په شان روان دے، داسې لکه چې باز په ښکار باندې غوټه شى. (۲۷) کۀ اراده وکړم
چې خپل شکايت پرېږدم، نو زۀ به خپل خفګان په خوشحالۍ بدل کړم، (۲۸) زۀ د خپلو ټولو تکليفونو نه يرېږم، ځکه چې زۀ
په دې پوهېږم چې تاسو به ما بې ګناه ونۀ ګڼئ. (۲۹) چې زۀ مجرم ګڼلے شم، نو زۀ بيا بې‌فائدې خوارى ولې کوم؟ (۳۰) کۀ
زۀ خپل ځان په واوره ووينځم او خپل لاسونه په صابون پاک کړم، (۳۱) خو تۀ به ما يوې ګنده کندې ته ورغورزوې، او
زما خپلې جامې به زما نه نفرت کوى. (۳۲) هغه زما په شان فانى انسان نۀ دے، نو ځکه نۀ ورسره بحث کولے شم او نۀ يې
د جرګې ځائ ته بوتلے شم. (۳۳) زمونږ په مينځ کښې روغه کوونکے نشته، چې هغه زمونږ دواړو روغه جوړه وکړى. (۳۴)
کۀ مينځګړے ما د خُدائ پاک د سزا نه بچ کړى نو زۀ به بيا په يره کښې ژوند نۀ تېروم. (۳۵) بيا به زۀ ډاډه خبرې کوم چې
د هغۀ يره زما په زړۀ کښې نۀ وى خو چې ترڅو پورې دا يره وى نو زۀ نۀ شم کولے.

د حضرت اِيُوب د خپل ژوند نه نفرت

۱۰ (۱) زۀ د خپل ژوند نه نفرت کوم، زۀ به ډېر شکايتونه کوم، زۀ به په مايوسۍ کښې خبرې کوم. (۲) زۀ به خُدائ
پاک ته ووايم چې ما مۀ رد کوه، او تۀ چې په ما کوم اِلزام لګوې نو د هغې نه ما خبر کړه. (۳) دا تا ته ښۀ ښکارى، چې ما
په عذاب کړې، چې ما يعنې د خپلو لاسونو کار رد کړې او د بدکارو خلقو منصوبو ته ښۀ ووائې؟ (۴) ولې ستا نظر د

انسانانو په شان دے؟ تۀ د انسان په شان کتل کوې څۀ؟ (۵) ستا عُمر زمونږ په شان لنډ دے څۀ؟ یا ستا کالونه د انسانانو د کالونو په شان دی څۀ؟ (۶) چې تۀ زما غلطی معلوموې او زما گناه لټوې، (۷) اگر چې تا ته پته ده چې زۀ بې‌گناه یم، او ستا د لاسونو نه مې هیڅ څوک نۀ شی بچ کولے. (۸) ستا لاسونو ما له صورت راکړو او جوړ یې کړم، او اوس مې بېخی تباه کوې. (۹) هغه راپه یاد کړه چې تا زۀ د خټو نه جوړ کړم، او اوس به تۀ ما بیا خاورې کوې؟ (۱۰) تا زۀ د مور په خېټه کړم او زما وجود دې جوړ کړو. (۱۱) تا زۀ د غوښې او څرمنې نه جوړ کړم، او د هډوکو او پټو په ذریعه دې یو ځائ وترلم. (۱۲) تا ما له ژوند او نۀ ختمېدونکې مینه راکړې ده، او تا زما د ژوند ښۀ حِفاظت کړے دے. (۱۳) خو اوس ما ته پته ولگېده چې تا د ډېر وخت نه ما ته د نقصان دپاره پټه منصوبه جوړه کړې وه. (۱۴) کۀ زۀ گناه وکړم نو تۀ ما وینې، او زما گناه تۀ نۀ معاف کوې. (۱۵) کۀ زۀ بدکاره یم، نو ما غمژن کړه. او کۀ زۀ صادق یم، نو خپل سر نۀ شم اوچتولے، ځکه چې زۀ د شرم سره مخ شوے یم او په غمونو کښې ډوب یم. (۱۶) او کۀ زۀ خپل سر اوچتوم، نو تۀ د ازمری په شان زما ښکار کوې، او خپل لوئ طاقت زما خِلاف استعمالوې. (۱۷) تۀ خپل گواهان زما خِلاف بیا راتازه کړې، او خپله غصه زما خِلاف زیاتوې، تۀ زما خِلاف تازه دم فوجیان رالېږې. (۱۸) تا زۀ د مور د خېټې نه ولې راوویستلم؟ کاش چې زۀ د خلقو د سترگو د لیدو نه مخکښې مړ شوے وے. (۱۹) ښۀ به دا وے چې د سره پېدا شوے نۀ وے او د مور د خېټې نه سیدها قبر ته تلے وے. (۲۰) زما ژوند لنډ نۀ دے څۀ؟ ما پرېږده نو چې داسې یو ساعت په آرام شم، (۲۱) خو چې زۀ لاړ شم او بیا هیڅکله راواپس نۀ شم، چې تور او د تکې تورې تیارې مُلک ته لاړ شم، (۲۲) د نیمې شپې په شان تیارۀ، د لانجو مُلک ته، چرته چې رڼا هم د تیارې په شان وی.“

د ضوفر وینا

۱۱ (۱) بیا ضوفر نعماتی جواب ورکړو، (۲) ”د ډېرو خبرو جواب په کار نۀ دے څۀ؟ ولې یو سړے په ډېرو خبرو خپل ځان بې‌گناه ثابتولے شی څۀ؟ (۳) ستا فالتو خبرې دې نور خلق غلی کړی څۀ؟ کله چې تۀ د چا سپکاوے کوې، نو څوک به تا ته گوته نۀ نیسی څۀ؟ (۴) ځکه چې تۀ وائې چې زما عقیده ټیک ده، او زۀ د خُدائ پاک په نظر کښې صفا یم، (۵) کاش چې خُدائ پاک کلام کړے وے، او هغۀ تا ته صفا وینا کړے وے، (۶) او هغه به تا ته د حِکمت رازُونه وښائی. ځکه چې رښتینے حِکمت په ډېرو طریقو سره حاصلیږی. نو بیا پوهه شه چې خُدائ پاک تا له د هغې نه کمه سزا درکوی چې څومره تۀ د گناه په وجه حقدار یې. (۷) ولې تۀ د خُدائ پاک هغه پټې خبرې معلومولے شې؟ او یا تۀ د قادر خُدائ حد معلومولے شې څۀ؟ (۸) دا حد د آسمان نه اوچت دے، تۀ څۀ کولے شې؟ او د مرگ د کندې نه ډُوب دے، تا ته څۀ پته ده؟ (۹) د دې پیمانه د زمکې نه اوږده ده، او د سمندر نه پلنه ده. (۱۰) کۀ خُدائ پاک راشی او تا په قېدخانه کښې واچوی، او هغه د اِنصاف دپاره عدالت جوړ کړی، نو هغه څوک ایسارولے شی؟ (۱۱) ځکه چې هغۀ ته پته ده چې څوک دوکه باز دے، او هغه یې د هرې گناه نه خبر وی. (۱۲) خو یو کم عقل کس به په هغه وخت هوښیار شی، چې کله د یوې کوچانې نه یو انسان پیدا شی. (۱۳) کله چې ستا خپل زړۀ تیار شی، او لاسونه هغۀ ته اوچت کړې (۱۴) د گناهونو نه ځان خلاص کړې، او بدعملی د خپل کور نه ختمه کړې، (۱۵) نو یقیناً به بیا تۀ خپل سر بغېر د څۀ شرم نه اوچت کړې، تۀ به په امن کښې یې او نور به نۀ یرېږې. (۱۶) تۀ به خپل غم هېر کړې، او داسې به دې هېر شی لکه چې بیا به دې هیڅ خیال کښې نۀ راځی. (۱۷) او ستا ژوند به د غرمې د نمر نه زیات روښانه وی، او تیارۀ به دې هم د سحر د رڼا په شان وی. (۱۸) او ستا به اعتماد پیدا شی، ځکه چې اُمید شته، او تۀ به بچ شې او په حِفاظت کښې به آرام کوې. (۱۹) تۀ به څملې او هیڅ څوک به تا نۀ یروی، ډېر خلق به ستا نه د مدد اُمید ساتی. (۲۰) خو د بد کاره خلقو سترگې به ړندې شی، او هغوئ به د تېښتې ټولې لارې خطا کړی،

او هغوئ به صرف د مرګ په انتظار وی."

د حضرت ایُوب جواب

١٢ ١ نو ایُوب جواب ورکړو، ٢ "په دې کښې هيڅ شک نشته چې تاسو په هر څۀ پوهېږئ، او چې کله تاسو مړئ نو
ستاسو پوهه به تاسو سره ختمه شی. ٣ خو زۀ هم ستاسو په شان پوهه لرم، زۀ ستاسو نه کم نۀ يم، چې تاسو څۀ وايئ نو
په دې باندې هر څوک پوهېږی. ٤ زۀ د خپلو دوستانو دپاره يوه مسخره يم، زۀ چې خُدائ پاک ته آواز کوم نو هغه زما
آواز اوری، زۀ يو داسې سړے يم چې صادق او بېداغه يم، خو زۀ مسخره جوړ شوے يم. ٥ کوم خلق چې په آرام وی نو
هغوئ په هغه چا پورې خندا کوی چې څوک په تکليف کښې دی، او هغه خلقو له ديکه ورکوی د چا چې پښې ښوئيږی. ٦
د ډاکوانو کورونه په امن کښې وی، او چې څوک خُدائ پاک راپاروی نو هغه محفوظ وی، اګر چې هغوئ د خُدائ پاک په
ځائ په خپل طاقت باندې بهروسه کوی. ٧ خو د څناورو نه تپوس وکړئ او هغوئ به ستاسو رهنمائی وکړی، او په هوا
کښې د مارغانو نه تپوس وکړئ، نو هغوئ به تاسو ته ښودنه وکړی، ٨ او د زمکې د بوټو نه تپوس وکړئ، نو دا به تاسو ته
ښودنه وکړی، او د سمندر کبانو نه تپوس وکړئ نو هغه به تاسو ته دا بيان وکړی. ٩ څکه چې هغوئ ټولو ته پته ده چې
زما تکليف د مالِک خُدائ د طرف نه دے. ١٠ د هغۀ په لاس کښې د هر ژوندی څيز ژوند دے او د هغۀ په لاس کښې د هر
بشر ساه ده. ١١ ولې غوږونه د خبرو معائنه نۀ کوی لکه څنګه چې ژبه د خوراک خوند معلوموی؟ ١٢ ولې حِکمت د
سپين‌ږيرو سره نۀ وی څۀ؟ ولې زيات عُمر سره پوهه نۀ راځی څۀ؟ ١٣ حِکمت او طاقت د خُدائ پاک سره دی، د هغۀ
سره رهنمائی او پوهه شته دے. ١٤ چې هغه څۀ وران کړی نو هيڅ څوک يې بيا نۀ شی جوړولے، او چې هغه کوم سړے
قيدی کړی نو هغه خلاصيدلے نۀ شی. ١٥ کۀ هغه باران ايسار کړی، نو زمکه به اوچه شی، کۀ هغه اوبۀ راپرېږدی، نو اوبۀ
به زمکه تباه کړی. ١٦ طاقت او حِکمت د هغۀ سره دے، دوکه خوړونکے او دوکه ورکوونکے د هغۀ د اختيار لاندې دی.
١٧ هغه د مشرانو نه پوهه اخلی، او د قاضيانو نه کم عقلان جوړوی. ١٨ هغه د بادشاهانو نه اختيار واخلی، او د هغوئ نه
غلامان جوړ کړی. ١٩ هغه اِمامان شړی او اختيار ترې اخلی، او هغه طاقتور لرې کوی چې ډېر وخت يې حکومت کړے
وی. ٢٠ هغه اعتباری مشيران غلی کړی، د مشرانو نه حِکمت يوسی. ٢١ هغه شهزادګان سپک کړی، او هغه د زورَورو
زور اوبۀ کوی. ٢٢ هغه د قبر تيارۀ لرې کوی، او هغه تکه توره تيارۀ په رڼا بدلوی. ٢٣ هغه قومونه تکړه کړی او بيا يې
تباه کړی، هغه قومونه لوئ کړی او بيا يې پرېږدی. ٢٤ هغه د دُنيا د مشرانو نه پوهه ختموی، او پرې يې ږدی چې سرګردانه
او پرېشانه ګرځی. ٢٥ هغه مشران په تيارۀ کښې د ړندو په شان سرګردانه ګرځی، او د شرابی په شان يې څنګيدلے کړی.

١٣ ١ ګوره، زما سترګو دا هر څۀ ليدلی دی، او زما غوږُونو دا اورېدلی دی او پوهه شوے يم. ٢ چې تا ته د څۀ پته
ده نو ما ته هم د هغې پته ده، زۀ تا نه څۀ کم نۀ يم. ٣ خو زۀ به د قادر خُدائ سره خبره وکړم، او زۀ غواړم چې هغۀ ته
خپل ځان بېګناه ثابت کړم. ٤ د حقيقت پټولو دپاره تاسو دروغ وايئ، او تاسو د بېکاره طبيبانو په شان يئ. ٥ مره کۀ
تاسو خولې بندې کړئ، نو دا به ستاسو عقلمندی وی. ٦ اوس تاسو زما بحث واورئ، او زما زاری واورئ. ٧ تاسو
هغه څۀ وايئ چې خُدائ پاک نۀ دی وئيلی، او تاسو د هغۀ د خاطره د دوکې خبرې کوئ څۀ؟ ٨ تاسو به د هغۀ
طرفداری کوئ څۀ، تاسو به د خُدائ پاک صفائی کوئ څۀ؟ ٩ دا به ستاسو دپاره ښۀ وی څۀ چې هغه ستاسو آزمېښت
وکړی؟ يا تاسو هغه داسې دوکه کولے شئ، لکه چې تاسو نور کسان دوکه کوئ؟ ١٠ هغه به بېشکه تاسو ورَټی کۀ تاسو په
پټه طرفداری وکړئ. ١١ د هغۀ د شان نه به تاسو يرېږئ نه څۀ، او د هغۀ يره به په تاسو باندې غالبه نۀ شی؟ ١٢ ستاسو

قیصې او متلونه د ایرو په شان بېکاره دی، او ستاسو خبرې د خټې د لوښو په شان کچه دی. ۱۳ تاسو غلی شئ او ما له
د خبرو کولو موقع راکړئ، نو چې څۀ کیږی هغه دې په ما وشی. ۱۴ زۀ به خپل ژوند په خطره کښې واچوم، او د خپل
زړۀ خبره به وکړم. ۱۵ کۀ هغه ما وژنی هم خو زۀ به په هغۀ توکل کوم، او زۀ به د هغۀ په مخکښې خپله دفاع کوم. ۱۶ او
داسې به زۀ بچ شم ځکه چې زۀ څۀ کافر خو نۀ یم کۀ زۀ وم نو بیا به زۀ د هغۀ په مخکښې نۀ شوم ودرېدے. ۱۷ زما خبره
په غور سره واورئ، او تاسو ما ته غوږ ونیسئ. ۱۸ ګورئ، ما د خپلې خبرې تیارے کړے دے، ما ته پته ده چې زۀ به
بېګناه ثابت شم. ۱۹ څوک ما سره په دې باندې بحث کولے شی؟ کۀ څوک ما غلط ثابت کړی نو زۀ به خاموش شم او
مړ به شم.

د حضرت ایُوب خفګان

۲۰ اے خُدایه، ما له صِرف دوه څیزونه راکړه، نو بیا به زۀ خپل ځان ستا نه نۀ پټوم. ۲۱ خپله سزا زما نه لرې کړه، او په
خپله یره باندې ما مۀ یروه. ۲۲ بیا ما ته آواز وکړه او زۀ به جواب درکړم، یا ما له اجازت راکړه چې خبرې وکړم او تۀ ما
له د هغې جواب راکړه. ۲۳ زما غلطیانې او زما ګناهونه څومره دی؟ ما ته زما بغاوت او زما ګناه وښایه. ۲۴ تۀ خپل مخ
ولې پټوې، او تۀ ما خپل دشمن ولې ګڼې؟ ۲۵ زۀ خو هیڅ هم نۀ یم، نو تۀ ما ولې یروې؟ زۀ خو داسې یم لکه چې په هوا
کښې پاڼې خوَرې دوړې الوځی. ۲۶ ځکه چې تۀ زما خِلاف ترخې خبرې لیکې، او تۀ ما له د ځوانۍ د ګناه سزا راکوې. ۲۷
تۀ زما پښې په زولنو کښې تړې، او تۀ زما په ټول چال چلن نظر ساتې، او زما د پښو چاپونه هم معلوموې. ۲۸ زۀ د سخا
څیزونو په شان خراب شوے یم، د هغه جامو په شان چې چینجو خوړلې وی.

۱۴ ۱ یو فانی انسان، د مور د خېټې نه پېدا، د یو څو ورځو مېلمه او د تکلیفونو نه ډک، ۲ د یو ګل په شان
راټوکیږی او مړاوے شی، هغه د سورې په شان منډه وهی زر زر ختمیږی. ۳ تۀ په یو کمزوری مخلوق باندې نظر
ساتې؟ او تۀ ما سره عدالت کوې؟ ۴ د یو ناپاک څیز نه څوک پاک څیز راویستلے شی؟ دا کار هیڅ څوک هم نۀ شی
کولے. ۵ ځکه چې د هغوئ د عُمر حد مقرر دے، او د هغوئ د میاشتو شمېر تا ته معلوم دے، او دا تا مقررې کړې دی
او دا نۀ شی بدلیدلے، ۶ نو مونږ پرېږده چې آرام وکړُو. مونږ د مزدورانو په شان یُو او مونږ پرېږده چې خپل کار په خبر
ختم کړُو. ۷ کۀ یوه ونه هم راوغورزولے شی، نو امکان شته دا به بیا راوشی، او د دې شنۀ کېدل به نۀ ختمیږی. ۸ اګر
چې د دې جرړې په زمکه کښې زړیږی، او د دې مونډ په زمکه کښې ورَستیږی، ۹ خو یو ځاځکی اوبو سره به دا بیا را
شنه شی، او د یوې نوې ونې په شان به دا بیا ښاخونه ونیسی. ۱۰ خو چې انسان مړ شی نو طاقت یې ختم شی، چې انسان
ساه ورکړی نو بیا چرته وی؟ ۱۱ لکه څنګه چې د یو ډنډ اوبۀ کمیږی، او په سیند کښې اوبۀ اوچیږی، ۱۲ نو انسان په قبر
کښې څملی او بیا نۀ راپاځی، چې ترڅو پورې آسمانونه ختم شوی نۀ وی، نو هغوئ به د خپل خوب نه نۀ راپاځی. ۱۳
کاش، چې تا زۀ په قبر کښې پټ کړے وے، او چې تر هغې پورې دې زۀ فنا کړے وے چې ستا غصه تېره شوے وے، او
یا دې یو وخت مقرر کړے وے چې زۀ دې راپه یاد شوے وے. ۱۴ چې انسان ختم شی، نو هغه بیا ژوندے کېدے شی
څۀ؟ زۀ به زما د سخت محنت په دې ټولو ورځو کښې اِنتظار کوم تر هغې پورې چې زما تکلیف ختم شی. ۱۵ تۀ به ما ته
آواز وکړې او زۀ به جواب درکړم، تۀ به د هغه مخلوق ارمان وکړې چې تا پېدا کړی دی. ۱۶ بیا به تۀ زما په هر قدم باندې
نظر ساتې، خو زما د ګناهونو حساب به نۀ کوې. ۱۷ زما ګناهونه به په یوه بوجۍ کښې بند شوې وی، او تۀ به زما ټولې
غلطیانې پټې کړې. ۱۸ خو غر راوغورزیږی او ټوټې ټوټې شی، او غټ غټ کانی د خپل ځائ نه وخوځیږی، ۱۹ اوبۀ کانی

مړی، او سېلاب د زمکې خاوره اوړی، نو داسې تهٔ د انسان اُمید تباه کوې. (۲۰) تهٔ په هغوئ باندې تل غالب يې او هغوئ
ختمیږی، تهٔ د هغوئ شکلونه بدلوې او د مرګ په طرف يې بوځې. (۲۱) کهٔ د هغهٔ بچو ته عزت مِلاو شی، نو هغهٔ ته پته نهٔ
لګی، او کهٔ د هغهٔ د بچو سپکاوے وشی نو هم هغهٔ ته پته نهٔ لګی. (۲۲) هغهٔ ته صِرف د خپل بدن درد محسوسیږی، او هغه
صرف په خپل غم کښې آخته وی.“

د الیفز وینا

۱۵ (۱) نو تیمانی الیفز جواب ورکړو، (۲) ”یو هوښیار کس دې تشې خبرې وکړی څهٔ، او هغه دې هسې بې‌مطلبه
خبرې وکړی څهٔ؟ (۳) هغوئ دې په بې‌فائدې خبرو باندې بحث کوی څهٔ، یا په داسې خبرو باندې چې د هغې هیڅ مقصد نهٔ
وی؟ (۴) خو تهٔ د خُدائ پاک نه هیڅ یره نهٔ لرې، او د خُدائ پاک د عبادت لاره نیسې. (۵) ځکه چې ستا ګناه ستا ژبې ته
ښودنه کوی، او تا د دوکه باز ژبه خوښه کړې ده. (۶) دا زهٔ نهٔ یم، خپله ژبه تا ته بد وائی، ستا خپله خولهٔ ستا خِلاف
ګواهی ورکوی. (۷) تهٔ د بنی آدم د نسل وړومبے پېدا شوے کس يې څهٔ؟ تهٔ د غرونو نه مخکښې پېدا شوے يې څهٔ؟ (۸) تا
د خُدائ پاک د راز منصوبې واورېدې څهٔ؟ او ستا څهٔ خیال دے ولې تهٔ یواځې هوښیار يې څهٔ؟ (۹) تا سره داسې څهٔ عِلم
دے چې مونږ سره نشته؟ تهٔ داسې په څهٔ پوهېږې چې مونږ پرې نهٔ پوهېږو؟ (۱۰) سپین‌ږیری او بوډاګان زمونږ په طرف
باندې دی، کوم چې ستا د پلار نه ډېر مشران دی. (۱۱) د خُدائ پاک تسلی ستا دپاره کمه ده څهٔ؟ د هغهٔ نرمې خبرې ستا
دپاره کافی نهٔ دی څهٔ؟ (۱۲) تهٔ د خپلو جذباتو نه کار ولې اخلې؟ او ستا رنګ ولې دومره سور دے (۱۳) چې خُدائ پاک ته
غصه يې؟ او ستا د خولې نه داسې ګډې وډې خبرې وځی؟ (۱۴) بنی آدم څهٔ وی، چې هغه صفا شی؟ او چې د ښځې نه پېدا
شی، نو هغه صادق کېدے شی؟ (۱۵) ګوره، خُدائ پاک په خپلو فرښتو باندې هم اعتبار نهٔ کوی، او د هغهٔ په نظر کښې
آسمانونه هم صفا نهٔ دی، (۱۶) نو بیا به بنی آدم نور هم ګنده او ګناه ګار وی، څوک چې هر وخت په ګناه کښې آخته وی.
(۱۷) کهٔ تهٔ زما خبرې ته غوږ کېږدې، نو زهٔ به تا ته وښایم، او چې ما څهٔ لیدلی وی نو زهٔ به درته د هغې بیان وکړم. (۱۸) څهٔ
چې هوښیارانو وئیلی دی، نو د هغوئ پلار نیکهٔ دا خبرې د هغوئ نه پټې نهٔ دې ساتلې، (۱۹) کومو مشرانو له چې ډېره موده
مخکښې دا مُلک ورکړے شو او چې په هغه وخت کښې لا غیر قومونه نهٔ وو راغلی. (۲۰) بدعمله خلق ټول عمر په خپل درد
کړیږی، د تکلیف کالونه په ظالمانو باندې راجمع شوی دی. (۲۱) د هغوئ په غوږُونو کښې یروونکی آوازونه دی، د امن په
وخت کښې به په هغوئ باندې تباهی راشی. (۲۲) هغوئ تیارهٔ ته د تلو همت نهٔ شی کولے، د هغوئ ژوند هر وخت په خطره
کښې وی. (۲۳) ټپوسان انتظار کوی چې د هغوئ غوښې وخوری، او تباهی د هغوئ سر له راغلې ده، (۲۴) پرېشانی او تکلیف
هغوئ ویروی، او دا څیزونه په هغوئ باندې غالِب شی، داسې لکه چې یو بادشاه د جنګ دپاره تیار شی. (۲۵) ځکه چې
هغوئ خپل لاسونه د خُدائ پاک خِلاف اوچت کړل، او هغوئ د قادر خُدائ نه بغاوت وکړو. (۲۶) هغوئ د هغهٔ خِلاف د
سرکشۍ سره حمله کوی، او یو غټ ډال ورسره وی. (۲۷) دا بدعمله خلق درانهٔ او مالدار دی، د هغوئ څټونه په وازګه
باندې غټ شوی دی. (۲۸) هغوئ به په تباه شوی ښارونو کښې ژوند تېروی، او په داسې کوَرنو کښې چې په هغې کښې هیڅ
څوک هم نهٔ اوسیږی، داسې کورونه چې په راغورزېدو بدل وی، (۲۹) هغوئ به نهٔ مالداره کیږی او د هغوئ مال دولت به نهٔ
پاتې کیږی، او هغوئ به د زمکې د مخ نه ورک شی. (۳۰) هغوئ به د تیارې نه ونهٔ تښتی، لمبې به د هغوئ څانګې وسوزوی،
او د هغوئ ژوند به داسې ختم شی لکه چې هوا د ګلونو غوټۍ ختموی. (۳۱) هغوئ دې نور خپل ځان په فانی مالدارۍ باندې
نهٔ دوکه کوی، ځکه چې هغوئ به تش لاس پاتې شی. (۳۲) د ونو په شان، چې کله دا ښې شنې وی نو ووهلے شی، او د دې
څانګې بیا هیڅکله شنې نهٔ شی. (۳۳) او د هغوئ انګور چې لا کچه وی نو ویه غورزیږی، او د زیتُونو د ونو په شان به خپلې

د ګلونو غوټۍ ضائع کړي. (۳۴) ځکه چې د خُدائ پاک نه د منکرو خلقو اولاد به نۀ وی، او څوک چې د رشوت سره مينه
کوی نو اور به د هغوئ کورونه سوزوی. (۳۵) داسې خلق نورو ته د نقصان رسولو په سوچ کښې وی، هغوئ شېطانی کوی
او د هغوئ زړونه د دوکې نه ډک وی.“

د حضرت ايُوب جواب

۱۶ (۱) بيا ايُوب جواب ورکړو، (۲) ”زۀ د دې څېزونو نه پخوا خبر يم، او ستاسو خبرې ما له تسلی نۀ راکوی. (۳)
ستاسو د هوائی خبرو څۀ حد نشته څۀ؟ يا په څۀ وجه باندې تاسو خبرې نۀ بندوئ؟ (۴) کۀ تاسو زما په ځائ وئ نو هم ما
ستاسو خِلاف لوئې لوئې خبرې جوړولے شوې، او ستاسو سپکاوے به مې کړے وے. (۵) خو کۀ دا زۀ وے، نو ما به
ستاسو حوصله افزائی کړے وے. او ما به دا کوشش کړے وے چې ستاسو غم لرې کړم. (۶) خو کۀ زۀ د خپل ځان
صفائی پېش کوم نو زۀ به په تکليف کښې کېږم، خو کۀ زۀ خبرې نۀ کوم نو ما ته بيا هم ډېر تکليف رارسيږی. (۷) اے
خُدايه پاکه، زۀ اوس تا ډېر ستومانه کړے يم، تا زما مکمل خاندان تباه کړے دے. (۸) تا زۀ ګېر کړے يم، او دا زما خِلاف
يو ثبوت دے، چې زۀ اوچ کلک او کمزورے شوے يم، او دا زما خِلاف ګواهی ورکوی. (۹) هغۀ د خپلې غصې په وجه زۀ
خراب کړے يم او زما نه نفرت کوی، هغۀ ما ته خپل غاښونه چيچلی دی، زما دشمن د هغۀ سترګې زما خِلاف برندوی. (۱۰)
خلق ما پورې خندا کوی، هغوئ په مسخرو کښې ما په مخ باندې وهی او زما خِلاف يې اتفاق کړے دے. (۱۱) خُدائ پاک
ما د خُدائ نه منکرو خلقو له ورکوی، او د بدعمله خلقو لاسونو ته مې حواله کوی. (۱۲) زۀ صحيح سلامت وم او هغۀ زۀ
دوه ټوټې کړم، هغۀ زۀ د څټ نه ونيولم او ټوټې ټوټې يې کړم، هغۀ زۀ د خپلې نښې په توګه ودرولم. (۱۳) د هغۀ غشی
ويشتونکی زما نه تاو شول. هغۀ زما ګردې راوويستلې او په ما يې هيڅ رحم ونۀ کړو، هغۀ زما تريخے په زمکه بهر
وغورزولو. (۱۴) هغۀ زۀ بيا بيا مات رامات کړم، هغۀ د يو جنګيالی په شان په ما باندې رامنډه کړه. (۱۵) ما د ځان دپاره د ټاټ
جامې ګنډلې دی، او هغۀ زۀ د خاورې په شان مېده کړے يم. (۱۶) زما سترګې د ژړا نه سرې دی، او زما د سترګو ليمۀ تور
شول. (۱۷) اګر چې ما هيڅ ظلم زياتے نۀ دے کړے، او زما په دُعا کښې خلوص دے. (۱۸) اے زمکې، زما وينه مۀ پټوه،
او زما د اِنصاف فرياد دې څوک نۀ ختموی. (۱۹) خو بيا هم په آسمان کښې داسې ذات شته چې هغه زما مل دے او هغه
به بېشکه ووائی چې زۀ په حقه يم. (۲۰) زما مينځګړے زما دوست دے او زما سترګې خُدائ پاک ته اوښکې تويوی. (۲۱)
او زما دوست زما دپاره خُدائ پاک سره بحث کوی لکه څنګه چې يو سړے د خپل دوست دپاره مِنت زاری کوی. (۲۲)
صِرف يو څو کاله به پاتې وی چې زۀ به په هغه سفر باندې روان شم چې د هغې نه واپس کېدل نشته.

د حضرت ايُوب د خپل آرام دپاره دُعا کول

۱۷ (۱) زما زور ختم شوے دے او زما ورځې لنډې شوې دی، او قبر زما دپاره تيار دے. (۲) زما نه ګېرچاپېره
مسخرې کوونکی راتاو دی، او زۀ ګورم چې هغوئ ما ته سپکې خبرې کوی. (۳) اے خُدايه پاکه، تۀ زما ضمانت وکړه،
ځکه چې بل هيڅ څوک به زما ذمه واری وانۀ خلی. (۴) ځکه چې تا د هغوئ په ذهنونو باندې پردې لګولې دی، هغوئ مۀ
پرېږده چې په ما غالب شی. (۵) څوک چې د خپلې فائدې دپاره دوستان دوکه کوی، نو د هغوئ د اولاد سترګې به ړندې
شی. (۶) خُدائ پاک زۀ د خلقو دپاره د خندا کړے يم، هغوئ زما په مخ باندې توکانې توکی. (۷) د غم په وجه زما سترګې
سرې شوې دی، او زما بدن اوچ کلک شوے دے. (۸) کله چې نېکان خلق ما وګوری نو په لړزان شی، او بېګناه خلق د

خُدائ پاک نه د منکرو خلقو مخالفت کوی. ٩ خو صادقان د خپلې لارې نه نۀ اوړی، چې صادقان ورځ په ورځ نور هم
تکړه کیږی. ١٠ اوس تاسو ټول چرته ما ته څۀ سمه خبره وکړئ، خو بیا به هم په تاسو کښې یو هوښیار کس پېدا نۀ کړم.
١١ زما دوران تېر شو او زما منصوبې ناکامه شوې، زما نه زما اُمیدونه ختم شول. ١٢ هغوئ د شپې نه ورځ جوړوی، او
رڼا ته تیارۀ وائی. ١٣ زۀ د مرګ په طمع یم، او زۀ به تل په تیارۀ کښې پروت یم، ١٤ کۀ زۀ قبر ته ووایم چې تۀ زما پلار
یې، او چینجو ته ووایم چې تاسو زما مور یا خور یئ، ١٥ نو بیا زما اُمید چرته دے؟ او دا چا ته ښکاری؟ ١٦ نو زما ټول
اُمیدونه به په قبر کښې فنا شی؟ او زما ټول ارمانونه به خاورې شی څۀ؟"

د بِلداد وینا

١٨ ١ بیا شوحی بِلداد جواب ورکړو، ٢ "تر کومې پورې به تۀ خبرې کوې؟ د مطلب خبره کوه، نو بیا به مونږ
خبرې وکړُو. ٣ مونږ په څناورو کښې ولې شمېرلے شُو؟ مونږ ستاسو په نظر کښې ولې کم عقلان یُو؟ ٤ تۀ په غصه
کښې هسې خپل ځان سوزوې، ستا دپاره دې دُنیا پرېښودلے شی څۀ، یا غرونه دې ستا دپاره د خپل ځائ نه لرې کړے
شی څۀ؟ ٥ په حقیقت کښې د بدعمله خلقو ډیوه ختمه کړے شوې ده، او بیا به د هغې شُغلې بلې نۀ شی. ٦ د هغوئ په
خېمه کښې رڼا په تیارۀ بدله شوې ده، او د هغوئ دپاسه ډیوه مړه کړے شوې ده. ٧ د هغوئ مضبوط قدمونه خطا شوی
دی، او د هغوئ خپلو منصوبو هغوئ ناکامه کړی دی. ٨ ځکه چې هغوئ په یو جال کښې انښتی دی، او هغوئ په یوه
کنده کښې پرېوځی. ٩ د هغوئ پونده په دام کښې ګېرېږی، او هغه یې کلک ونیسی. ١٠ یو جال په زمکه کښې پټ دے،
او د هغوئ په لاره کښې یو دام پټ دے. ١١ هغوئ د هر طرف نه یرېږی، او چې چرته هم ځی نو یره ورپسې وی. ١٢ د
هغوئ طاقت د لوږې په وجه ختم شوے دے، او تباهی د هغوئ د غلطۍ په انتظار کښې ده. ١٣ بیماری د هغوئ څرمن
خوری، او مرګ د هغوئ اندامونه خوری. ١٤ چې په کومو خېمو کښې هغوئ په حِفاظت کښې وُو نو هغوئ ویستلے
شوی دی، او هغوئ د دهشت بادشاه ته راوستلے شوی دی. ١٥ د هغوئ په خېمو کښې هیڅ څوک هم پاتې نۀ دی، او د
هغوئ د کورونو دپاسه د ګوګړو باران دے. ١٦ د هغوئ جرړې لاندې اوچې شوې دی، او د هغوئ څانګې پاس مړاوې
شوې دی. ١٧ د هغوئ نوم به د زمکې نه ختم شی، او په لارو کوڅو کښې به د هغوئ ذکر نۀ کیږی. ١٨ هغوئ د رڼا نه
تیارې ته دیکه کړے شوی دی، او د دُنیا نه شړلے شوی دی. ١٩ د هغوئ اولاد نشته، او د هغوئ د خاندان یو کس هم
ژوندے پاتې شوے نۀ دے. ٢٠ د نمرخاتۀ طرف نه واخله تر نمرپرېواتۀ پورې چې څوک هم د هغوئ د اَنجام نه خبرېږی،
نو د یرې نه لړزېږی. ٢١ دوئ به وائی چې دا د بدعمله خلقو کور دے، د هغه چا څوک چې د خُدائ پاک نه منکر وی."

د حضرت ایُوب جواب

١٩ ١ بیا ایُوب جواب ورکړو، ٢ "تۀ به تر کومې پورې ما له تکلیف راکوې، او په خپلو خبرو به زما زړۀ غوڅوې؟
٣ تا لس ځلې زما بې‌عزتی کړې ده، تۀ چې ما له کوم تکلیف راکوې په هغې تۀ شرمېږې نۀ څۀ؟ ٤ او کۀ دا رښتیا هم
وی چې ما غلطی کړې ده، نو ستا په کښې څۀ کار دے؟ ٥ تۀ په خپل نظر کښې زما نه لوئ یې، زما تکلیف د ګناه د
ثبوت دپاره استعمالوې. ٦ نو بیا پوهه شه چې خُدائ پاک زۀ په غلطه کړے یم، او زما نه ګېرچاپېره یې جال خور کړے
دے. ٧ ګوره، زۀ د فریاد چغې هم وهم، خو څوک ما له جواب نۀ شی راکولے، زۀ په زوره زوره چغې وهم، خو اِنصاف
نشته. ٨ خُدائ پاک زما لارې بندې کړې دی او زۀ خوځېدے نۀ شم، او هغۀ زما په لار کښې تیارې جوړې کړې دی. ٩

هغهٔ زما نه عزت اخستے دے، او زما د سر نه يې تاج اخوا کړے دے. ۱۰ هغه د هر طرف نه ما راغورزوی او زهٔ ختم يم،
هغهٔ د ونې په شان زما د اُميد جرړې راويستلې دی. ۱۱ هغه زما خِلاف سخت غصه شوے دے، او هغه مې خپل دشمن
ګڼی. ۱۲ د هغهٔ فوجيان راغونډ شوی دی، هغوئ په ما باندې حملې دپاره لارې تيارې کړې دی. او زما د خېمې نه
ګېرچاپېره يې خېمې لګولې دی. ۱۳ زما خپلوان ما نه ځان لرې ساتی، او زما دوستان زما خلاف شوی دی. ۱۴ زما
خپلوانو او زما نزدې دوستانو زهٔ پرېښے او هېر کړے يم، ۱۵ زما په کور کښې مېلمنو زهٔ هېر کړے يم، زما وينځې ما
پردے سړے ګڼی، زهٔ د هغوئ په نظر کښې يو مسافر يم. ۱۶ زهٔ چې خپل نوکر راوغواړم نو هغه ما له نهٔ راځی، زهٔ هغهٔ ته
سوال زاری کوم. ۱۷ زما د خولې بوئ هم زما په ښځه باندې بد لګی، زما خپل خاندان زما نه نفرت کوی. ۱۸ واړهٔ
ماشومان هم ما ته سپک ګوری، کله چې زهٔ هغوئ سره خبرې کول غواړم نو هغوئ ما ته شا کړی. ۱۹ زما نزدې ملګری
زما نه نفرت کوی، او چې د چا سره ما مينه کوله نو هغوئ زما نه مخ اړولے دے. ۲۰ په ما کښې صرف هډوکی او
څرمن پاتې دی او ډېر په مشکله د مرګ نه تښتېدلے يم. ۲۱ اے زما دوستانو، په ما باندې رحم وکړئ، په ما باندې رحم
وکړئ، ځکه چې د خُدائ پاک ګزار زهٔ وهلے يم. ۲۲ تاسو د خُدائ پاک په شان ولې ما پسې يئ، تاسو زهٔ ښهٔ نهٔ يم
کړولے څهٔ؟ ۲۳ کاش چې زما خبرې ليکلے شوے وے، کاش چې زما خبرې په يو کِتاب کښې بيان شوے وے. ۲۴
کاش چې د اوسپنې او د پيتلو د قلم سره دا خبرې په يو ګټ باندې د تل دپاره نقش شوے وے. ۲۵ زما يقين دے چې زما
خلاصونکے ژوندے دے، او چې په آخر کښې به هغه د زمکې دپاسه ودرېږی، ۲۶ او چې کله زما څرمن بلکل ختمه شی،
نو بيا به زهٔ په خپلو سترګو خُدائ پاک ووينم، ۲۷ زهٔ به هغه په خپله وګورم، او زهٔ به هغه په خپلو سترګو ووينم. ما سره
صرف هم دغه فکر دے. ۲۸ ستا حق نهٔ جوړيږی چې ما له تکليف راکوې، او وائې چې دا ستا خپله غلطی ده. ۲۹ د سزا
نه پخپله يرېږه ځکه چې ستا رويه د سزا لائقه ده، او بيا به تا ته پته ولګی چې حساب کِتاب شته.“

د ضوفر وينا

۲۰ ۱ بيا ضوفر نعماتی ورته ووئيل، ۲ ”زما زړهٔ وائی چې جواب درکړم، ځکه چې ستا خبرو زهٔ خفه کړے يم. ۳
تا چې څهٔ وفرمائيل هغه زما بېعزتی ده، او زما زړهٔ ما ته وائی چې جواب درکړم. ۴ تا ته د ډېر وخت نه د دې پته ده، د
هغه وخت نه چې کله بنی آدم په زمکه پېدا شوے وو، ۵ د بدعمله کس کاميابی لنډه وی، او د خُدائ پاک نه منکرو خلقو
خوشحالی د لږ وخت دپاره وی. ۶ کهٔ هغوئ د آسمانونو پورې هم اوچت شوی وی، او د هغوئ سرونه وريځو ته رسېدلی
وی، ۷ هغوئ به د خپلو متيازو په شان د تل دپاره ختم شی، چا چې هغوئ ليدلی وی نو هغوئ به وائی چې څهٔ شول؟
۸ هغوئ به د يو خوب په شان تېر شی او ورک به شی، هغوئ به د شپې د خوب په شان فنا شی. ۹ کومو خلقو چې
هغوئ ليدلی وی نو هغه به يې نور ونهٔ ګوری، او چې چرته اوسېدل نو د هغه ځائ خلق به يې ياد نهٔ کړی. ۱۰ د هغوئ د
اولاد نه به هغه مال دولت واپس لاړ شی، چې کوم يې د غريبانانو نه اخستے وی. ۱۱ هغوئ به په ځوانئ کښې مړهٔ شی او
په خاورو کښې به ښخ شی. ۱۲ په بدعملئ کښې خوند وی، او د دې خوند تر ډېر وخته پورې وی. ۱۳ او د خوږ څيز په
شان يې په خولهٔ کښې د ډېر وخت پورې ساتی، ۱۴ خو ناګهانه د هغوئ خوراک په خېټه کښې تريخ شی، او د دې نه دننه
زهر جوړ شی. ۱۵ هغوئ مال دولت تېر کړی خو بيا يې اولټې کړی، خُدائ پاک د هغوئ دولت د هغوئ د خېټې نه واپس
راوغورزوی. ۱۶ هغوئ به د مارانو زهر وخوری، او زهرژن مار به هغوئ ووژنی. ۱۷ هغوئ به سيندونه ونهٔ ګوری، هغه
نِهرونه چې شات او پئ په کښې بهيږی. ۱۸ د هغوئ ناجائزه ګټه به د هغوئ نه واپس وځی، او په مال دولت باندې به
خوشحالی ونهٔ کړی، ۱۹ ځکه چې هغوئ غريبانان وهلی دی او نهر يې پرېښی دی، او د هغوئ کورونه يې قبضه کړی دی

کوم چې هغوئ نۀ دی جوړ کړی. (۲۰) د هغوئ د حرص ختمېدل نشته، چې په څۀ خوشحالیږی نو د هغې نه به ورسره هیڅ
پاتې نۀ شی. (۲۱) هغوئ چې څۀ خوری نو د هغې نه هیڅ نۀ پاتې کیږی، نو په دې وجه د هغوئ مالداری ختمیږی. (۲۲) کله
چې هغوئ ښۀ کامیاب وی، نو د غم چپې به په هغوئ باندې راشی. (۲۳) چې کله هغوئ خپلې خېټې ډکې کړی نو خُدائ پاک
دې په هغوئ باندې سخت قهر راولی، او دا قهر دې په هغوئ لکه د ږلی راوریږی. (۲۴) هغوئ به د اوسپنې د وسلې نه تښتی،
خو د زېړو په غشی به هغوئ ولګی. (۲۵) هغه غشے د هغوئ د ملا نه وویستلے شی، او دا غشے په وینه سور وی، یره به په
هغوئ باندې راشی. (۲۶) د هغوئ خزانه به په تکه توره تیارۀ کښې پټه شی، یو داسې اور به هغوئ تباه کړی چې هیچا بل
کړے نۀ وی، او د هغوئ په کور کښې پاتې هر څۀ به تباه شی. (۲۷) آسمانونه به د هغوئ ګناه ښکاره کړی، او زمکه به د
هغوئ خِلاف ګواهی ورکوی. (۲۸) یو سېلاب به د هغۀ کور یوسی، د خُدائ پاک قهر به په هغوئ سېلاب راولی. (۲۹) دا د
خُدائ پاک د طرف نه د بدعمله کسانو اَنجام دے، دا د هغوئ هغه میراث دے چې د خُدائ پاک د طرف نه یې فېصله شوې
ده.“

د حضرت ایُوب جواب

۲۱ (۱) بیا ایُوب جواب ورکړو، (۲) ”زما خبرې په غور سره واورئ، او دا دې تاسو له تسلی درکړی. (۳) ما پرېږدئ
چې خبرې وکړم، او چې خبرې ختمې کړم نو بیا تاسو داړې چینګولے شئ. (۴) زما شکایت د خُدائ پاک نه دے د
انسانانو نه نۀ دے. او د دې بې‌صبرئ ما سره ښۀ سبب شته. (۵) ما ته وګورئ او حېران شئ، او ګوته په خولۀ کښې
ونیسئ. (۶) کله چې زۀ په دې سوچ وکړم نو خفه شم، او زما په بدن لړزان راشی. (۷) بدعمله خلق ولې ژوندی وی، او
پوخ عُمر ته ورسیږی او طاقتور شی؟ (۸) د هغوئ بچی د هغوئ په وړاندې ودان شی، او د هغوئ نمسی د هغوئ په
موجودګئ کښې آباد شی. (۹) د هغوئ کورونه د یرې نه بچ وی، او خُدائ پاک هغوئ له سزا نۀ ورکوی. (۱۰) د هغوئ
غوَیے په مال کولو کښې هیڅکله نۀ ناکامه کیږی، د هغوئ غوا بچی راوړی او یو هم نۀ ضائع کوی. (۱۱) د هغوئ ماشومان
د رَمو په شان ګرځی، او د هغوئ بچی د خوشحالئ نه ګډیږی. (۱۲) هغوئ د تمبل او د رباب سره سندرې وائی، او د شپېلئ
د آواز سره خوشحالی کوی. (۱۳) هغوئ په مالدارئ کښې وخت تېروی، او په خېر سره قبر ته ځی. (۱۴) هغوئ خُدائ پاک
ته وائی چې مونږ پرېږده. زمونږ زړۀ نۀ غواړی چې ستا تابعداری وکړُو. (۱۵) قادر خُدائ څوک دے، چې مونږ د هغۀ
خِدمت وکړُو؟ او مونږ ته به څۀ فائده راورسیږی چې مونږ هغۀ ته سوال وکړُو؟ (۱۶) خو هغوئ په خپل محنت سره نۀ دی
مالداره شوی، د بدعمله کسانو مشوره ما ته منظوره نۀ ده. (۱۷) د بدعمله خلقو ډیوه څو ځلې مړه کړے شوې وه؟ او څو
ځلې په هغوئ باندې تباهی راغلې وه. خُدائ پاک څو ځلې په خپله غصه کښې سزا ورکوی؟ (۱۸) هغوئ څو ځلې د هوا په
مخکښې د خسئ په شان شول، او څو ځلې د بوسو په شان طوفان یوړل؟ (۱۹) تۀ وائې چې، خُدائ پاک د هغوئ په وجه د
هغوئ بچو له سزا ورکوی. نو دا سزا دې هم هغوئ له ورکړے شی، چې پته ورته ولګی. (۲۰) هغوئ دې په خپلو سترګو
خپله تباهی وګوری، او د قادر خُدائ غصه دې تېره کړی. (۲۱) دا ځکه چې کله هغوئ مړۀ شی نو دا فکر به ورسره نۀ وی
چې په خاندان یې څۀ کیږی. (۲۲) څوک خُدائ پاک ته ښودنه کولے شی، هغه خُدائ پاک ته چې د غټو مرتبو لرونکو خلقو
هم عدالت کوی؟ (۲۳) څوک چې ښۀ په مالدارئ کښې مړ شی، هغه په آرام او حِفاظت کښې وی، (۲۴) هغوئ ښۀ صحتمند
وی، او ښۀ غټ او تکړه وی. (۲۵) بل کس په سخته غریبئ کښې مړ شی، او هیڅکله یې ښۀ ورځ نۀ وی لیدلې. (۲۶) هغوئ
ټول یو شان مری او په خاورو کښې ښخیږی، او هغوئ ټول د چینجو خوراک شی. (۲۷) ګوره، ما ته ستا د سوچونو پته ده،
او ما ته زما خِلاف ستا د منصوبو پته ده. (۲۸) تۀ به ما ته د مالدارو او بدعمله خلقو په حقله ووائې، د چا کورونه چې د

هغوئ د ګناهونو په وجه تباه شوی دی. (۲۹) خو تاسو هلته د موجودو خلقو نه تپوس ونۀ کړو، او د هغوئ ګواهی مو ونۀ
منله. (۳۰) چې بدعمله کسان د مصيبت په وخت کښې خلاص شی، او د قهر په ورځ بچ کيږی. (۳۱) څوک شته چې مخامخ
وربانديې تنقيد وکړی، او چې د خپل عمل بدله ورکړی؟ (۳۲) کله چې هغوئ قبرستان ته يوړلے شی، نو خلق به د هغوئ د
قبر خيال ساتی. (۳۳) زرګونه کسان د هغوئ په جنازه کښې شريک شی، او د عزت سره خاورو ته وسپارلے شی. (۳۴) نو
بيا به تۀ ما له په تشو خبرو باندې څنګه تسلی راکړې؟ ستا هر يو جواب د دروغو نه ډک دے.“

د اليفز وينا

۲۲ (۱) بيا تيمانی اليفز جواب ورکړو، (۲) ”بنی آدم خُدائ پاک له څۀ فائده ورکولے شی؟ د ټولو نه هوښيار کس هم د
هغۀ مدد کولے شی څۀ؟ (۳) د قادر خُدائ دپاره به څۀ خوشحالی وی کۀ تۀ صادق شې، کۀ ته خپل عملونه صفا کړې نو
هغۀ له به څۀ فائده ورکړی؟ (۴) چې تۀ پرهيزګار يې نو ځکه هغه په تا اِلزام لګوی او ولې ستا خِلاف د عدالت نه کار اخلی
څۀ؟ (۵) نه، هغه وجه ده چې ستا بدعملی زياته ده او ستا د ګناهونو ختمېدل نشته. (۶) لکه چې تا د خپلو ورونړو نه د
قرض پېسې په زور اخستې دی، او تا د هغوئ نه جامې ويستې دی او بربنډ دې پرېښی دی. (۷) تا ترږو کسانو له اوبۀ نۀ دی
ورکړې، او تا د نهَرو کسانو نه روټئ ايساره کړې ده. (۸) تا د خپل طاقت او حيثيت نه کار واخستلو او په ټول مُلک دې
قبضه وکړه. (۹) تا کونډې تش لاس لېږلې دی، او يتيمان دې نااُميده کړی دی. (۱۰) نو په دې وجه ستا نه ګېرچاپېره دامونه
دی، او يوه ناڅاپه يره به په تا باندې غالبه شی، (۱۱) يا يوه داسې تيارۀ چې تۀ نور هيڅ نۀ شې ليدلے، د اوبو يو سېلاب به تا
پټ کړی. (۱۲) پاس په آسمانونو کښې خُدائ پاک نشته څۀ؟ پاس ستوری وګوره چې څومره اوچت دی. (۱۳) نو دا ځکه تۀ
وائې چې تۀ څۀ کوې نو خُدائ پاک ته پته نۀ لګی، هغه په توره وريځ کښې پټ دے نو هغه څنګه عدالت کولے شی؟ (۱۴)
تکه توره وريځ د هغۀ نه تاو شی نو هغه کتل نۀ شی کولے، او هغه په عرش باندې مزل کوی. (۱۵) تۀ به په هغه زړو لارو ځې
څۀ، چې په کومو باندې بدعمله کسان تلل؟ (۱۶) د هغوئ دوران راتلو نه مخکښې سېلاب هغوئ لاهو کړل. (۱۷) هغوئ خُدائ
پاک ته وئيلی وُو چې زمونږ نه قلار شه، او داسې يقين يې لرلو چې قادر خُدائ د هغوئ هيڅ هم نۀ شی کولے. (۱۸) خو بيا
هم هغه خُدائ پاک وو چې دوئ يې مالداره کړل، نو ځکه زۀ د بدعمله خلقو په خيالونو هيڅ غرض نۀ ساتم. (۱۹) صادقان د
بدعمله تباهی ګوری او خوشحالېږی، خو بې‌ګناه کسان دوئ پورې خندا کوی. (۲۰) وائی چې زمونږ دشمنان څنګه تباه
شوی دی، او چې د هغوئ څۀ پاتې وُو هغه اور تباه کړی دی. (۲۱) خُدائ پاک ته خپل ځان حواله کړئ، او د هغۀ سره
روغه وکړئ، او ستاسو هر کار به سم وی. (۲۲) د هغۀ په تعليماتو عمل کوئ، او د هغۀ خبرې زړۀ ته کوزې کړئ. (۲۳) کۀ
تاسو قادر خُدائ ته راواپس شئ، نو تاسو به په خپل ځائ باندې بيا ولګئ، کۀ تاسو د خپل ژوند نه بدی وباسئ، (۲۴) کۀ
تاسو سرۀ زر خاورې وګڼئ، او د اوفير سوچه سرۀ زر د سيند د کاڼو په شان وګڼئ، (۲۵) نو بيا قادر خُدائ به خپله ستاسو
د سرو زرو په شان دے او هغه ستاسو قيمتی سپين زر دے. (۲۶) نو بيا به تاسو د قادر خُدائ سره خوشحاله اوسئ، او د
زړۀ نه به هغۀ سره ملاقات کولے شئ. (۲۷) نو تاسو به هغۀ ته سوال وکړئ او هغه به ستاسو سوال قبول کړی، او تاسو به
خپل قسمونه پوره کړئ. (۲۸) تاسو به په هر کار کښې کامياب يئ، او ستاسو لار به روښانه وی. (۲۹) کله چې خُدائ پاک
خلق کمزوری کړی نو تۀ وائې دا ځکه چې هغوئ مغروره وُو، خو په اصل کښې خُدائ پاک خلق په دې طريقې سره بچ
کوی. (۳۰) ځکه چې خُدائ پاک بې‌ګناه خلق بچ کوی، کۀ چرې تۀ بې‌ګناه يې نو هغه به تا هم بچ کړی.“

د حضرت ایُوب جواب

۲۳ ۱ بیا ایُوب جواب ورکړو، ۲ ”زما شکایت په دې وخت کښې هم سخت دے، زۀ سلګئ وهم او خُدائ پاک بیا
هم ما له سزا راکوی. ۳ کاش چې ما هغه موندلے شوے، نو زۀ به د هغۀ دربار ته تلے وم. ۴ زۀ به خپله مسئله هغۀ ته
وړاندې کړم، او د هغۀ په حضور کښې به ټول عرضونه پېش کړم. ۵ چې هغه ما له څۀ جواب راکوی نو زۀ به ورته غوږ
ونیسم، او چې څۀ راته وائی په هغې باندې به ځان پوهه کړم. ۶ د دومره لوئ طاقت سره به هغه زما مخالفت کوی څۀ؟
خو نه داسې نۀ ده، هغه به زما خبره په توجو سره واورى. ۷ يو نېک سړے د هغۀ سره د خبرو کولو حق لرى، او زما
قاضى خُدائ پاک به مې د تل دپاره بېګناه وګرځوى. ۸ ګوره چې زۀ مخکښې ورشم نو هلته هم نۀ وى او که شاته لاړ شم
نو هلته هم نۀ وى، ۹ نۀ يې په ښى طرف موندے شم او نۀ يې په ګس طرف موندے شم. ۱۰ خو هغۀ ته د هغې لارې پته
ده چې کومه ما اختيار کړې ده، او کله چې هغه ما وآزمائى نو زۀ به د سرو زرو په شان صفا يم. ۱۱ زۀ د هغۀ په نقشِ قدم
روان وم، او زۀ هيڅکله د هغۀ د لارې نه نۀ يم اوړېدلے. ۱۲ زۀ تل د هغۀ په حُکمونو عمل کوم، ما د هغۀ کلام د خپل
ضرورى خوراک نه هم زيات قيمتى ګڼلے دے. ۱۳ خو هغه بدلېدونکے نۀ دے، نو د هغۀ فېصله څوک بدلولے شى؟ چې
د هغۀ څۀ رضا وى نو هم هغه کوى. ۱۴ هغه چې زما دپاره کومه منصوبه لرى نو هغه به پوره کوى، او هغه زما دپاره
ډېرې منصوبې لرى. ۱۵ نو په دې وجه زۀ د هغۀ په حضور کښې يرېږم، کله چې زۀ په دې سوچ کوم نو په يره کښې راګېر
شم. ۱۶ خُدائ پاک زۀ بېزړۀ کړے يم، او قادر خُدائ زۀ يرولے يم، ۱۷ خو زۀ په تيارۀ کښې راګېر يم، او تکه توره تيارۀ
زما نه راتاو ده.

د حضرت ایُوب په دُنيا کښې د ظلم شکايت کول

۲۴ ۱ قادر خُدائ د عدالت دپاره وخت ولې نۀ مقرروى؟ او د خُدائ پاک منونکى دا ولې نۀ ګورى چې هغه د
ګناهګارانو عدالت کوى؟ ۲ بدعمله کسان د حد د پولې کاڼى لرې کوى، هغوئ څاروى پټ کړى او د خپلو رَمو سره يې
څروى. ۳ هغوئ د يتيم خر بوځى، او هغوئ د کونډې غوَيے په ضمانت کښې بوځى. ۴ هغوئ ضرورتمند د سړک نه
ديکه کوى، او غريبانان دې ته مجبوروى چې ځان پټ کړى. ۵ غريبانان لکه د ځنګلى خرونو په شان په صحرا کښې
خوراک لټوى، هغوئ د خپلو بچو دپاره په بل ځائ کښې خوراک نۀ شى پيدا کولے. ۶ هغوئ پردے پټے ريبى او هغوئ
د بدعمله خلقو د انګورو په باغونو کښې پاتې شوى انګور راټولوى. ۷ په يخنۍ کښې هغوئ ټوله شپه بربنډ پراتۀ وى، او په
ځان اچولو دپاره ورسره هيڅ هم نۀ وى. ۸ هغوئ په غرونو کښې په بارانونو سره لامدۀ وى، او په کاڼو کښې پناه اخلى.
۹ بدعمله خلق د کونډې ماشوم د تى نه په زور لرې کوى، او د غريب ماشوم په ضمانت کښې يوسى. ۱۰ غريبانان د
جامو نه بغېر بربنډ ګرځى، او په نهَرو کولمو د خلقو ريبلے شوى ګېډۍ اوړى، ۱۱ د زيتُونو د ونو نه تېل وباسى خو د
څَکلو اجازت ورته نۀ وى، هغوئ انګور نچوړوى خو په خپله تږى وى. ۱۲ چې څوک مرى د هغوئ فريادونه په ښار کښې
اورېدے شى، او مالدار خلق چې غريبانانو سره کوم ظلم زياتے کوى نو خُدائ پاک ورته هيڅ توجو نۀ ورکوى. ۱۳ هلته
هغه څوک دى کوم چې د رڼا خِلاف بغاوت کوى، او هغوئ د دې روښانه لارې نه خبر نۀ دى نو ځکه هغوئ بې‌لارې شى.
۱۴ قاتِل سحر وختى راپاځى چې غريب او ضرورتمند ووژنى، او په تيارۀ کښې غلا کوى. ۱۵ زناکار هم د تيارې په اِنتظار
کښې وى، خيال يې دا وى چې د هيچا به په ما باندې نظر نۀ وى، او هغه مخ پټوى چې څوک مې ونۀ پېژنى. ۱۶ د شپې په
وخت کښې غلۀ د کورونو کنډرې کوى، او د ورځې خوبونه کوى، او رڼا ته نۀ راوځى. ۱۷ ځکه چې توره شپه د هغوئ
دپاره سحر دے، او هغوئ د تورې تيارې د يرې سره عادت دى. ۱۸ هغوئ د اوبو په سر د زګ په شان فانى وى، د هغوئ

په زمکه لعنت وئيلے شوے دے نو په دې وجه خلق د انګورو باغونو ته نۀ ځى. (۱۹) قبر ګناه ګار داسې غيبوى لکه چې
اوچ کالى او ګرمى واوره غيبوى. (۲۰) د هغوئ خپله مور به هغوئ هېر کړى، او چينجو ته به هغوئ خوږه ښکاره شى، او
نور به څوک هغوئ نۀ يادوى، نو بدعمله خلق داسې راپرېوځى لکه چې په طوفان کښې ونه راپرېوځى. (۲۱) هغوئ د بې‌اولاده
مور سره ټګى کوى، او د کونډې سره ښۀ نۀ کوى. (۲۲) خو خُدائ پاک طاقتور خلق د خپل قوت سره برباد کړى، کېدے
شى چې هغوئ د لږ وخت دپاره کامياب شى خو د هغوئ ژوند څۀ اعتبارى نۀ وى. (۲۳) کېدے شى چې هغه ورله امن
ورکړى چې په حِفاظت سره ژوند تېروى، خو هغوئ د خُدائ پاک د نظر لاندې وى. (۲۴) د لږ وخت دپاره بدعمله مالداره
وى، خو هغوئ بيا د واښو په شان اوچ شى، هغوئ د فصل د سرونو په شان پرې کړے شى. (۲۵) کۀ داسې نۀ وى نو څوک
به ما دروغژن ثابت کړى، او چې ښکاره کړى چې زۀ څۀ وايم نو هغه تشې خبرې دى؟“

د بِلداد وينا

۲۵ (۱) بيا شوحى بِلداد جواب ورکړو، (۲) ”اختيار او يره د خُدائ پاک سره دى، هغه په آسمانى بادشاهۍ کښې امن
قائموى. (۳) د هغۀ آسمانى لښکر څوک شمارلے شى؟ د هغۀ رڼا په چا باندې نۀ ځلېږى؟ (۴) نو بنى آدم د خُدائ پاک په
مخکښې څنګه صادق کېدے شى؟ څوک چې د مور نه پېدا شوے وى نو هغه کس څنګه صفا کېدے شى؟ (۵) ګوره، د
هغۀ په وړاندې ځلېدونکى سپوږمۍ او ستورى هيڅ هم نۀ دى. (۶) نو بيا انسان څۀ څيز دے يو مېږے کۀ يا يو چينجے؟ د
خُدائ پاک په نظر کښې د يو انسان څۀ اهميت دے؟“

د حضرت ايُوب جواب

۲۶ (۱) بيا ايُوب جواب ورکړو، (۲) ”تا د هغه چا مدد څنګه وکړو چې هيڅ طاقت يې نۀ وو. تا هغه کس څنګه بچ کړو
چې هيڅ زور يې نۀ وو. (۳) تا يو کم عقل کس له څنګه مشوره ورکړه، او نصيحت دې ورته وکړو. (۴) ستا څۀ خيال دے
چې څوک به ستا خبرې اورى، او تا ته دا خبرې چا ښودلى دى؟“ (۵) ”د زمکې لاندې په اوبو کښې د مړو روحونه
لړزيږى. (۶) د مړو دُنيا خُدائ پاک ته ښکاره ده، او د تباهۍ ځائ پټ نۀ دے. (۷) خُدائ پاک آسمان خور کړے دے، او
زمکه يې بغېر د څۀ څيز نه راځوړنده کړې ده. (۸) هغه اوبۀ په خپله ټينګه ورېځ کښې راغونډوى، او ورېځ د دروند والى په
وجه نۀ شلېږى. (۹) هغه د سپوږمۍ مخ پټوى، او په دې باندې د هغۀ ورېځې خوَرې شى. (۱۰) هغۀ د اوبو دپاسه د آسمان
لمن جوړه کړه، هغۀ د رڼا او تيارې په مينځ کښې حد مقرر کړو. (۱۱) د آسمان بنيادونه ولړزيږى، او دا د هغۀ په رټنه باندې
ودرزيږى. (۱۲) د خپل طاقت په ذريعه هغۀ سمندر قلار کړو، او د خپلې پوهې په ذريعه يې سمندرى بلا تباه کړه. (۱۳) د هغۀ
د ساه په ذريعه آسمان ښائسته شو، او د هغۀ لاس تښتېدونکې بلا وشلوله. (۱۴) دا د هغۀ د طاقت معمولى کارنامې دى، دا د
يو معمولى آواز په شان دے چې مونږ اورېدلے وى. خو داسې څوک شته چې ورته د هغۀ د دروند آواز د زور پته لګى؟“

د حضرت ايُوب آخرى بيان

۲۷ (۱) ايُوب خپله خبره جارى وساتله، (۲) ”زۀ په ژوندى خُدائ پاک قسم خورم، چا چې زما حقُونه اخستى دى، او
هغه قادر خُدائ چا چې زما ژوند تريخ کړے دے، (۳) چې ترڅو پورې زۀ ژوندے يم او چې د خُدائ پاک روح په ما کښې

وی، ۴ نو زما ژبه به غلطې خبرې ونۀ کړی، او زما ژبه به دروغ ونۀ وائی. ۵ زۀ به هیڅکله دا ونۀ وایم چې تۀ په حقه
یې، ترڅو پورې چې مړ شوے نۀ یم نو صداقت به ما کښې وی. ۶ زۀ به دا دعویٰ هیڅکله پرې نۀ ږدم چې زۀ بېګناه یم،
ځکه چې ټول عُمر زما ضمیر صفا دے. ۷ څوک چې زما مخالفت کوی یا ما سره جګړې کوی نو هغوئ ته دې د
ګناهګارو او بدعملو په شان سزا مِلاو شی. ۸ ځکه چې د خُدائ نه د منکرو خلقو اُمید به څۀ وی چې کله هغوئ د ژوند
نه لاس ووینځی، کله چې خُدائ پاک د هغوئ نه ژوند واخلی؟ ۹ چې کله مصیبت په هغوئ باندې راشی نو خُدائ پاک به
د هغوئ ژړا اوری څۀ؟ ۱۰ هغوئ به د قادر خُدائ سره خوشحاله شی څۀ؟ هغوئ به هر وخت خُدائ پاک ته آواز کولے
شی څۀ؟ ۱۱ زۀ به تا ته د خُدائ پاک د طاقت په حقله ښودنه وکړم، څۀ چې د قادر خُدائ سره وی نو زۀ به هغه نۀ پټوم.
۱۲ تاسو دا هر څۀ په خپله لیدلی دی، خو بیا هم تاسو ما ته دا فضول خبرې کوئ؟“ ۱۳ ”دا د خُدائ پاک سره د بدعمله
کسانو برخه ده، او دا هغه میراث دے چې ظالمانو ته د قادر خُدائ د طرف نه ملاویږی. ۱۴ کۀ د هغوئ اولاد ډېر هم وی،
خو د هغوئ بچی به په جنګ کښې او د لوږې نه مړۀ شی. ۱۵ څوک چې پاتې وی نو هغوئ به په وبا مړۀ شی، او د هغوئ
کونډې به هم په هغوئ باندې ژړا ونۀ کړی. ۱۶ هغوئ سره سپین زر د خاورو نه زیات دی، او بې‌حسابه جامې ورسره دی،
۱۷ هغوئ به دا رایوځائ کړی، خو نېکان به دا واغوندی، او بېګناه کسان به سپین زر په خپلو کښې تقسیم کړی. ۱۸
بدعمله کسان خپل کورونه د جالو په شان داسې کمزوری جوړوی، لکه چې څوکیداران څپر جوړوی. ۱۹ هغوئ به د
دولت سره څملی، خو چې سترګې وغړوی، نو مال به یې ختم وی. ۲۰ یره د سېلاب په شان په هغوئ باندې غالبه شی، او
د شپې طوفان یې یوسی. ۲۱ د نمرخاتۀ طرف هوا هغوئ اوچت کړی او هغوئ ختم شی، او دا هوا یې په مخه یوسی. ۲۲
دا په بې‌رحمئ سره په هغوئ باندې راوغورزیږی، اګر چې هغوئ د تښتېدو پوره کوشش کوی. ۲۳ هوا په هغوئ پسې داسې
شور جوړوی لکه چې سړے په چا پورې خندا کوی.“

د عقل او حِکمت په حقله د حضرت اِیُوب بیان

۲۸ ۱ ”بېشکه چې د سپینو زرو یو کان وی، او د سرو زرو د صفا کولو دپاره یو ځائ وی. ۲ اوسپنه د زمکې نه
راویستلے شی، او د کاڼو نه ویلې شوې تانبه راوځی. ۳ انسان په تیارۀ کښې رڼا ځلوی، او د دُنیا آخری حد معلوموی، او
د زمکې لاندې په تیارۀ کښې قیمتی کاڼی لټوی. ۴ هغوئ د انسان د اوسېدو نه لرې په زمکه کښې سورنګونه جوړوی،
هغوئ په کان کښې په پړو باندې کوزیږی او خېژی. ۵ په دې زمکه پاس خوراک لوئیږی خو دا زمکه لاندې داسې ده لکه
د اور. ۶ د دې زمکې په کاڼو کښې نیلم شته، او د دې په خاوره کښې سرۀ زر پراتۀ دی. ۷ د هغه خزانې لار یو ښکاری
مارغۀ ته هم نۀ ده معلومه، او نۀ باز هغه لیدلې ده. ۸ ځنګلی ځناورو په هغې باندې قدم نۀ دے ایښے، او زمرے په هغې
باندې تېر شوے نۀ دے. ۹ بنی آدم په سختو کاڼو کښې کار کوی، او د غرونو بېخونه اړَوی. ۱۰ هغوئ په کاڼو کښې
سورنګونه جوړوی، او هغوئ قیمتی کاڼی پیدا کوی. ۱۱ هغوئ د دریابونو بېخونه لټوی، او هغوئ پټ څیزونه رڼا ته
راویاسی. ۱۲ خو هغوئ ته پته نشته چې حِکمت به چرته ملاویږی؟ او د پوهې ځائ چرته دے؟ ۱۳ بنی آدم د دې د قیمت
نه خبر نۀ دے، او دا په دې دُنیا کښې نۀ ملاویږی. ۱۴ سمندر وائی چې دا په ما کښې نشته، او دریاب وائی چې دا په ما
کښې نشته. ۱۵ نۀ دا په سپینو زرو اخستلے شی، او نۀ دا په سرو زرو اخستلے شی. ۱۶ د اوفیر سرۀ زر د دې قیمت نۀ
شی پوره کولے، نۀ یې اونیکس کاڼی او نۀ یې نیلم کاڼی پوره کولے شی. ۱۷ سرۀ زر او قیمتی کاڼی د حِکمت برابر نۀ شی
کېدے، او نۀ دا د سوچه سرو زرو په کالو باندې بدلولے شی. ۱۸ مرجان او بلور غمی هیڅ هم نۀ دی، د حِکمت قیمت د
ملغلرو نه اوچت دے. ۱۹ د ایتهوپیا طوپاز د دې برابر نۀ دے، او نۀ سوچه سرۀ زر د دې قیمت پوره کولے شی. ۲۰ نو

بیا حِکمت د کوم ځائ نه راځی؟ او د پوهې مقام چرته دے؟ (۲۱) دا د ټول مخلوق د سترګو نه پناه دے، او د هوا د مارغانو
نه پټ دے. (۲۲) په عالمِ ارواح کښې صرف د دې افواه اورېدلے شوې ده. (۲۳) صرف خُدائ پاک د حِکمت په طریقه پوهه
دے، او هغهٔ ته د دې د مقام پته ده. (۲۴) ځکه چې هغه ټولې دُنیا ته ګورى، او هغه د آسمانونو لاندې هر یو څیز وینى. (۲۵)
کله چې هغهٔ هوا ته طاقت ورکړو، او په وریځو کښې یې باران کېښودو، (۲۶) کله چې هغهٔ د باران دپاره اصُول مقرر کړل،
او د تندر دپاره یې یوه لاره مقرره کړه، (۲۷) بیا هغهٔ حِکمت ولیدو او د دې اندازه یې واخستله، هغهٔ دا تیار کړو او ښهٔ یې
وکتلو. (۲۸) او هغهٔ بنیادمو ته وفرمائیل، چې د مالِک خُدائ نه یره کښې حِکمت دے، او بدعملی پرېښودل عقلمندی ده.“

د حضرت ایُوب خپله صفائی پېش کول

۲۹ (۱) ایُوب خپله خبره بیا شروع کړه او وې فرمائیل، (۲) ”کاش چې تېر عُمر زما بیا راغلے وے، چې په کوم وخت
کښې د خُدائ پاک په ما باندې نظر وو، (۳) هغهٔ ما ته رڼا کړه کله چې زهٔ په تیارهٔ کښې ګرځېدم. (۴) کله چې زهٔ په
ځوانی کښې وم، او د خُدائ پاک د دوستئ نظر زما په کور باندې وو، (۵) کله چې قادر خُدائ زما مل وو، او زما بچی زما
نه ګېرچاپېره تاو وُو، (۶) کله چې ما کره پئ ډېر تېر وُو، او ما کره تېل د نِهرونو په شان بهېدل. (۷) کله چې زهٔ د ښار
دروازې ته تلم، او د جرګې په ځائ کښې به د عزتمندو مشرانو سره کښېناستم، (۸) نو ځوانان به پاخېدل او لا به رل، او
بوډاګان به اوچت شول او ویه درېدل، (۹) مشران خلق به چپ شول، او په خپلو خُلو به یې لاسونه کېښودل. (۱۰) د خانانو
آوازونه به غلی شول، او د هغوئ د خولې نه به یوه خبره هم نهٔ وتله. (۱۱) هر چا به چې زما په حقله اورېدل نو هغوئ به زما
صِفت کولو. چې هر چا به زهٔ لیدلم نو هغوئ به زما ښهٔ وئیل. (۱۲) کله به چې غریبانانو څهٔ غوښتل نو ما به یې مدد کولو،
او د حاجتمندو یتیمانانو مرسته به مې کوله. (۱۳) چې څوک به سخت غمژن وُو نو هغوئ به زما ښهٔ وئیل، او زما په وجه به
کونډو د خوشحالئ سندرې وئیلې. (۱۴) ما د صداقت هر یو کار کولو، اِنصاف او صداقت د یوې چُوغې او د پټکی په شان
وو. (۱۵) زهٔ د ړندو دپاره سترګې وم، او د ګوډیانو دپاره پښې وم. (۱۶) زهٔ د ضرورتمندو د پلار په شان وم، او د مسافرو
مرسته به مې کوله. (۱۷) ما د ظالمانو ژامنې ماتې کړې، او د هغوئ نه مې مظلومان خلاص کړل. (۱۸) زما خیال دا وو چې
ډېر عُمر به ژوندے یم او په آرام سره به په کور کښې مړ شم. (۱۹) زهٔ د داسې ونې په شان وم چې جرړې یې اوبو ته
رسېدلې وی او څانګې یې ټوله شپه په پرخه لامدې وی. (۲۰) خلقو به هر وخت زما صِفت کولو او زما په متو به لا هم زور
زیاتېدو. (۲۱) هر چا به زما نصیحت اورېدو، او په خاموشئ سره به زما د خبرې په انتظار کښې ناست وُو. (۲۲) کله چې ما
خبرې وکړې نو هغوئ بیا څهٔ ونهٔ وئیل، او زما خبرې په هغوئ لکه د شاتو لګېدې. (۲۳) هغوئ زما د خبرو داسې اِنتظار
کولو لکه چې د باران اِنتظار کوی، په هغوئ باندې زما خبرې د سپرلی د باران په شان لګېدې. (۲۴) کله چې هغوئ
بېحوصلې وُو نو ما د هغوئ ډاډګیرنه کوله، او زما په وجه د هغوئ حوصله مضبوطه شوه. (۲۵) ما د مشر په شان هغوئ
ته وښودل چې څهٔ به کوی، زهٔ د لښکر د بادشاه په شان د هغوئ سره اوسېدم، او غمژنو له مې تسلی ورکوله.

۳۰ (۱) اوس زما نه کشران هم په ما پورې خندا کوی، او دا هغه کشران دی چې د چا پلاران هم زما د رَمو د سپو برابر
نهٔ وو. (۲) د هغوئ طاقت به ما له څهٔ فائده راکړی؟ د هغوئ ټول زور ختم شوے دے. (۳) هغوئ دومره غریبانان او
اوږی وُو چې د شپې به یې په صحرا کښې د بوټو جرړې خوړلې. (۴) هغوئ د صحرا نه بوټی راویستی دی او خوړلی یې
دی، د هغوئ خوراک د جاړو بوټو جرړې دی. (۵) هغوئ د معاشرې نه شړلے شوی دی، او خلق په هغوئ پسې داسې
چغې وهی لکه چې دوئ غلهٔ وی. (۶) هغوئ د اوچو شوو دریابونو په مېدانونو کښې ژوند تېروی، او د زمکې په غارونو او

ګټو کښې اوسيږى. ۷ هغوئ د غنو بوټو لاندې غوريږى، او د جاړو بوټو لاندې به راغونډيږى. ۸ هغوئ بې‌غيرته او
بې‌اصله دى، او د مُلک نه شړلے شوى دى. ۹ او اوس هغوئ په ما پورې په سندرو کښې خندا کوى، زۀ د هغوئ په
سندرو کښې سپک ياديږم. ۱۰ هغوئ زما نه نفرت کوى او هغوئ ما سره هيڅ تعلق نۀ لرى، او ښۀ په زړۀ ورتيا زما په مخ
توکانړى تُوکى. ۱۱ ځکه چې خُدائ پاک زۀ کمزورے او عاجز کړے يم، نو ځکه هغوئ زما ادب نۀ کوى. ۱۲ زما په
مخکښې خلق راپاڅى او ومې غورزوى او زما په لار کښې دامونه اچوى. ۱۳ هغوئ زما لار بندوى، او هغوئ زما د تباه
کولو دپاره هر څۀ کوى، هغوئ ته پته ده چې زما د تپوس کولو والا څوک نشته. ۱۴ هغوئ په ما باندې د هر طرف نه
راشى، کله چې زۀ لاندې يم نو هغوئ په ما باندې راټوپ کړى. ۱۵ اوس زۀ په يره کښې اوسيږم، او زما عزت هوا اوړے
دے، او زما مال دولت د وريځو په شان فنا شوے دے. ۱۶ او اوس زما روح زما نه وتلے دے، او د مصيبت په وخت
کښې راګير يم. ۱۷ شپه زما د هډُوکو دپاره د دردونو سبب ګرځى، او چې کوم درد ما خورى په هغې کښې هيڅ کمے نۀ
راځى. ۱۸ خپل زورَور لاس سره خُدائ پاک زما جامې نيولې دى، هغۀ زۀ زما د ګُوغې د غاړې نه نيولے يم. ۱۹ هغۀ زۀ
خټو ته غورزولے يم، او زۀ د خاورو او ايرو په شان شوے يم. ۲۰ زۀ تا ته فرياد کوم او تۀ زما فرياد نۀ اورې، زۀ ستا په
وړاندې ودريږم خو تۀ ما ته ګورې قدرې هم نه. ۲۱ تا ما سره زياتے شروع کړے دے، او د خپل طاقت سره ما له تکليف
راکوې. ۲۲ تا زۀ په هوا باندې اوچت کړے يم، او په طوفان کښې دې تباه کړے يم. ۲۳ ما ته پته ده چې تۀ به ما مرګ له
بوځې، هغه کور ته کوم چې د ټولو ژوندو دپاره تيار شوے دے. ۲۴ څوک د ضرورتمندو خِلاف کار نۀ کوى، کله چې په
يو مصيبت کښې هغوئ د مدد دپاره چغې وهى. ۲۵ څوک چې په تکليف کښې وُو ولې ما د هغوئ دپاره ژړا ونۀ کړه څۀ؟
او زما زړۀ په غريبانانو باندې خفه نۀ وو څۀ؟ ۲۶ خو کله چې ما د ښۀوالى لټون وکړو، نو بدوالے راغلو، او کله چې ما د
رڼا اِنتظار وکړو، نو تيارۀ راغله. ۲۷ زما زړۀ بې‌قراره او په تکليف دے، او سخت وخت په ما باندې راغلے دے. ۲۸ زۀ
په داسې تيارۀ کښې ګرځم چې رڼا نۀ وى، زۀ د خلقو په مخکښې ودريږم او د مدد دپاره چغې وهم. ۲۹ زۀ د ګيدړانو ورور
يم، او د ګونګا ملګرے يم. ۳۰ زما څرمن توره شى او وغورزيږى، او زما بدن د تبې په وجه سور وى. ۳۱ زما د رباب
ساز په ژړا بدل شوے دے، او زما د شپېلۍ آواز د ژړا نه ډک دے.

۳۱

۱ ما د خپل ځان سره يو لوظ کړے دے چې يوې پېغلې ته به هم په غلط نظر باندې نۀ ګورم. ۲ پاس په آسمان
کښې خُدائ پاک به زما دپاره څۀ کوى، او په قادر خُدائ کښې به زما ميراث څۀ وى؟ ۳ افت په ګناهګارو خلقو نۀ
راغورزيږى څۀ، او مصيبت په هغه خلقو چې څوک بدعمله وى؟ ۴ زۀ چې څۀ هم کوم نو هغۀ ته پته ده، او زما په هر قدم
باندې يې نظر دے. ۵ ما کله چا ته دروغ وئيلى دى څۀ، او يا مې چا له دوکه ورکړې ده څۀ؟ ۶ نو زۀ دې د اِنصاف په
تله کښې وتللے شم، چې خُدائ پاک ته زما د صداقت پته ولګى. ۷ کۀ زما قدم د هغۀ د لارې نه اوړېدلے وى، او زما
زړۀ زما د سترګو په خواهش پسې تلے وى، يا کۀ د څۀ بل څۀ ګناه شوى وى، ۸ نو ما پرېږده چې څۀ وکَرم او نور يې
وخورى، او زما کَرلے فصل دې تباه شى. ۹ کۀ زۀ د ګاونډى په ښځه باندې مئين شم، او د هغې په دروازه کښې په طمع
کښېنم، ۱۰ نو بيا دې زما ښځه د نورو دپاره مېچن وکړى، او پرېږده چې نور سړى د هغې سره څملى. ۱۱ ځکه چې دا به
د شرم نه ډک کار وى، او دا به د سزا حقدار جرم وى، ۱۲ ځکه چې دا به د دوزخ په شان تباه کوونکے اور وى، او زما به
هر څۀ تباه کړى. ۱۳ کۀ زما وينځې يا غلام ما ته شکايت کړے وى، او ما هغوئ سره اِنصاف نۀ وى کړے، ۱۴ نو بيا زۀ
خُدائ پاک ته څنګه مخامخ کېدے شم؟ کله چې هغه حِساب کِتاب کوى نو زۀ څۀ جواب ورکړم؟ ۱۵ هغه خُدائ پاک چې
زۀ يې پېدا کړے يم، زما نوکران يې هم پېدا کړى دى. ۱۶ ما کله هم د غريبانانو مدد نۀ دے پرېښے، او نۀ مې کونډې
مايُوسه کړې دى، ۱۷ يا مې په روټۍ کښې د شومتوب نه کار اخستے وى، او دا مې يتيمانانو له نۀ وى ورکړې ۱۸ ځکه

چې د ځوانۍ نه ما د يتيمانانو خيال لکه د يو پلار په شان ساتلے دے، او ټول عُمر مې په کونډو پام کړے دے. ۱۹ کۀ ما
څوک په تکليف کښې ليدلے وى چې جامې يې نۀ وى، يا دومره غريب وى چې جامې نۀ شى اخستے، ۲۰ نو ما ورله د
کپړو دپاره د خپلو ګډو وړئ ورکړې ده چې ځان په کښې ګرم کړى، او هغوئ زما شکريه ادا کړې ده. ۲۱ کۀ ما د
يتيمانانو خِلاف خپل لاس اوچت کړے وى، ځکه چې ما ته پته وه چې په عدالت کښې زما ملګرى شته دے، ۲۲ نو زما
لاسونه دې مات شى، او زما د تن نه دې پرې کړے شى. ۲۳ ځکه چې زۀ د خُدائ پاک د مصيبت نه په يره کښې وم، او
زۀ د هغۀ د شان او شوکت په وړاندې نۀ شوم ودريدلے. ۲۴ کۀ ما په سرو زرو يقين کړے وے، يا مې په سوچه سرو زرو
باندې اعتبار کړے وے، ۲۵ کۀ ما د خپل مال دولت په وجه خوشحالى کړے وے، يا چې ما سره ډېر څۀ دى، ۲۶ کۀ ما
په هغه وخت کښې نمر ته کتلے په کوم وخت کښې چې دا ځليدو، يا مې سپوږمۍ ته کتلے چې د شان او شوکت سره
روانه وى، ۲۷ او کۀ زما زړۀ په پټه د دې عبادت شروع کړے وے، او د دُعا دپاره مې ورته لاسونه اوچت کړے وے، ۲۸
دا به يو غلطى وے او قاضيانو به د دې په وجه سزا راکړے وے، ځکه چې زۀ به د خُدائ تعالىٰ مجرم وے. ۲۹ کۀ زۀ د
هغه خلقو په تباهۍ باندې خوشحاله وے چا چې زما نه نفرت کولو، يا مې په هغه وخت کښې خوشحالى کولے چې بدعملى
په هغوئ باندې غالِبه شوې وه، ۳۰ ما په خپله خولۀ باندې داسې ګناه نۀ ده کړې چې هغوئ ته مې د مرګ ښېرې کړے
وے. ۳۱ زما په خاندان کښې هر يو کس ته پته ده، چې زما کور ته څوک هم راغلى دى نو د هغوئ ښۀ مېلمستيا شوې ده.
۳۲ ما په پردو خلقو هيڅکله بې‌غورى نۀ ده کړې چې هغوئ په کوڅه کښې شپه تېره کړى، او ما مسافرو ته خپلې دروازې
کولاو ساتلې دى. ۳۳ کۀ ما خپله ګناه د نورو خلقو په شان پټه کړې وې، او غلطى مې په خپل زړۀ کښې پټه ساتلې وې،
۳۴ ځکه چې زۀ د ګڼې نه يا د خلقو د بې‌عزتۍ نه يريدلے يم، چې غلے پاتې يم او د کور نه نۀ يم وتلے، ۳۵ نو اے کاش
چې ما ته چا غوږ نيولے وے. زۀ ليکلى درکوم چې هره يوه خبره رښتيا ده. او قادر خُدائ دې زما فرياد واورى، او زما
مخالفين دې ليکلے اِلزام راوړى چې زۀ يې وګورم. ۳۶ بې‌شکه زۀ به په فخر سره د اِلزام مقابله وکړم او زۀ به دا د تاج په
شان په سر کړم. ۳۷ زۀ به هغۀ له د خپل عمل حِساب کِتاب ورکړم، او د هغۀ په حضور کښې به زړور ولاړ يم. ۳۸ کۀ ما
هغه زمکه قبضه کړې وى چې کومه زۀ کرَم او دا مې د خپل اصلى مالِک نه اخستې وى، ۳۹ کۀ د دې پېداوار ما بغېر د
پېسو نه خوړلے وى، او کۀ ما د دې مالِکان وژلى وى، ۴۰ نو پرېږده چې د غنمو په ځائ ازغى وشى، او د اوربشو په ځائ
دې ګنده واښۀ وشى.” د اَيُوب خبرې ختمې شوې.

د اليهُو د حضرت اَيُوب ملګرى رټل

۳۲ ۱ نو دې دريو کسانو اَيُوب له نور جواب ورنۀ کړو، ځکه چې اَيُوب پخپله په خپل خيال کښې بې‌ګناه وو. ۲ نو
بيا د رام د خاندان د بوزى براکيل زوئ اليهُو غصه شو. هغه اَيُوب ته ځکه غصه شو چې اَيُوب خپل ځان صحيح ګڼلو او په
خُدائ پاک يې اِلزام لګولو. ۳ هغه د اَيُوب دريو ملګرو ته هم غصه وو ځکه چې هغوئ اَيُوب له جواب نۀ شو ورکولے او
داسې ښکاريده چې خُدائ پاک په غلطه دے. ۴ نو اليهُو د اَيُوب سره د خبرو کولو دپاره د نورو کسانو انتظار کولو،
ځکه چې هغوئ د هغۀ نه مشران وُو. ۵ خو چې کله اليهُو ته پته ولګېده چې د هغه دريو کسانو سره څۀ جواب نۀ وو، نو
هغه غصه شو. ۶ د بوزى براکيل زوئ اليهُو ووئيل، ”زۀ زلمے يم، او تۀ بوډا يې، نو په دې وجه زۀ يريدم چې تا د خپلې
رائې نه خبر کړم. ۷ ما وئيل چې مشران دې خبره وکړى، ځکه چې عقل د عُمر سره رائى. ۸ دا د قادر خُدائ روح
دے چې بنيادم له پوهه ورکوى. ۹ صِرف مشران هوښيار نۀ وى، کله کله مشران هم په اِنصاف باندې نۀ پوهيږى. ۱۰ نو
ځکه زۀ وايم چې ما ته غوږ ونيسئ، ما پرېږدئ چې د خپلې رائې اظهار هم وکړم. ۱۱ ګوره، کله چې تا خبرې کولې نو ما

څۀ نۀ وئيل، او ما ستا دليل ته غوږ نيولو، کله به چې تا سوچ کولو چې څۀ ووايم. (۱۲) ما تا ته توجو کوله، خو داسې هيڅ
څوک نۀ وُو چې ايُوب يې غلط ثابت کړے وے، او په تاسو کښې داسې هيڅ څوک نۀ وُو چې د هغۀ د خبرې جواب يې
ورکړے وے. (۱۳) نو بيا دا مۀ وايئ چې مونږ ته عقل مِلاو شوے دے، پرېږده چې د انسان په ځائې خُدائ پاک هغۀ له
جواب ورکړى. (۱۴) ايُوب ما سره نۀ تاسو سره بحث کولو، خو زۀ به هغۀ له ستاسو په شان جواب نۀ ورکوم. (۱۵) تاسو
غلى ناست يئ، تاسو سره بل جواب نشته، تاسو يوه خبره هم نۀ شئ کولے. (۱۶) کله چې تاسو خاموش يئ نو زۀ به هم
خاموش يم؟ ځکه چې تاسو هلته ولاړ يئ او بله يوه خبره هم نۀ شئ کولے؟ (۱۷) زۀ به هم خپل جواب ورکړم، زۀ به هم د
خپلې رايې اظهار وکړم. (۱۸) ځکه چې ما سره خبرې ډېرې دى، په ما کښې چې کوم روح دے هغه ما مجبوروى. (۱۹) کۀ
ما ته د خبرو کولو موقع مِلاو نۀ شى، نو زما برداشت ختم دے او زۀ به پړق وچوم. (۲۰) زۀ به خبرې کوم، چې ما ته آرام
مِلاو شى، او زۀ به جواب درکړم. (۲۱) زۀ به د هيچا طرفدارى نۀ کوم او زۀ به د چا چاپلوسى نۀ کوم. (۲۲) ځکه چې زۀ په
چاپلوسۍ نۀ پوهېږم، ګنې زما پيدا کوونکى به زر ختم کړے وم.

د اليهُو حضرت ايُوب ته خپله خبره کول

۳۳ (۱) نو اے ايُوبه، زما خبرې واوره، او زۀ چې څۀ وايم نو هغې ته متوجو شه. (۲) نو اوس چې ما خبرې شروع
کړې، نو پرېږده چې زړۀ تش کړم. (۳) زما ټولې خبرې سپينې دى، او زۀ رښتيا رښتيا وايم. (۴) د خُدائ پاک روح زۀ
جوړ کړے يم، او د قادر خُدائ ساه ما له ژوند راکړے دے. (۵) کۀ تا سره څۀ جواب وى نو ما له يې راکړه، د خبرې
دپاره ځان تيار کړه او په هغې ټينګ ودرېږه. (۶) ګوره، زۀ هم د خُدائ پاک په نظر کښې ستا په شان يم، زۀ هم د خټې نه
جوړ شوے وم. (۷) نو زما نه مۀ يرېږه، او زۀ به تا سره زياتے نۀ کوم. (۸) تا زما په مخکښې خبرې کړې دى، او ما ستا
ټولې خبرې اورېدلې دى. (۹) تۀ وائې چې، ”زۀ صفا او بېګناه يم، زۀ معصُوم يم او په ما کښې هيڅ غلطى نشته. (۱۰) خو
خُدائ پاک په ما کښې غلطى لټوى، هغه ما خپل دشمن ګڼى، (۱۱) هغه زما په پښو کښې زولنۍ اچوى، او زما په هر حرکت
يې نظر دے.“ (۱۲) خو په دې خبره کښې تۀ غلط يې. زۀ به تا ته ووايم چې ولې ځکه چې خُدائ پاک د انسان نه لوئ دے.
(۱۳) تۀ په خُدائ پاک باندې اِلزام ولې لګوې، وائې چې هغه به زما د يوې خبرې جواب هم ونۀ کړى؟ (۱۴) ځکه چې خُدائ
پاک بار بار کلام کوى، خو خلق دې ته غوږ نۀ ږدى. (۱۵) کله چې بنى آدم په خوب اودۀ وى او هغه خوب وينى يا رويا
وينى، (۱۶) نو خُدائ پاک به د هغوئ غوږونه کولاو کړى، او د خبردارى په ذريعه به هغوئ يروى، (۱۷) هغه يې د بدو عملونو
نه راوګرځوى، او د غرور نه يې وساتى. (۱۸) هغه يې د مرګ نه بچ کوى، او د مرګ درياب د تېرېدو نه يې بچ کوى. (۱۹)
خُدائ پاک د بيمارۍ په ذريعه د خلقو اصلاح کوى، او د هغوئ په بدنونو باندې درد راولى، (۲۰) نو د هغوئ لوږه ختمه شى،
او مزېدار خوراک ته يې هم زړۀ نۀ کيږى. (۲۱) د هغوئ بدنونه ويلى شى، او دوه ګوتې مخ يې راوځى. (۲۲) هغوئ د مرګ په
خولۀ ولاړ وى، او د مرګ فرښته د هغوئ انتظار کوى. (۲۳) خو کۀ د زرګونو فرښتو نه يوه فرښته راشى او چا ته صحيح لار
وښائى نو دا بس دى، (۲۴) او هغه په هغه کس باندې مِهربانه شى او ووائى چې، هغه بچ کړه چې قبر ته لاړ نۀ شى، ځکه چې
ما ته د هغۀ د ژوند قيمت مِلاو شوے دے. (۲۵) د هغۀ بدن دې د ځوانۍ په وجه تازه شى، په هغۀ دې د ځوانۍ ورځې بيا
راشى. (۲۶) بيا هغه خُدائ پاک ته سوال وکړى او سوال يې قبول شى، هغه په خوشحالۍ سره د خُدائ پاک حضور ته
راشى، او هغه يې بيا يو نېک سړے جوړ کړى. (۲۷) هغه به نورو کسانو ته وائى چې، ما ګناه کړې ده، او د نېکۍ په ځائې مې
بدى کړې ده. او خُدائ پاک ما له د هغې سزا نۀ ده راکړې د څۀ چې زۀ لائق وم. (۲۸) خُدائ پاک زۀ د قبر نه بچ کړم، او
زما ژوند به په رڼا کښې وى. (۲۹) بېشکه چې دا د خُدائ پاک کارونه دى، او د انسان دپاره يې بار بار کوى. (۳۰) هغه يې د

قبر نه بچ کوی، او د ژوند په خوند يې پوهوی. ۳۱ اِيُوبه، ما ته توجو شه او ما ته غوږ ونيسه، تهٔ خاموش اوسه او زهٔ به
خبرې کوم. ۳۲ کهٔ تهٔ څهٔ وائې، نو ووايه، زهٔ غواړم چې تا بې‌گناه ثابت کړم. ۳۳ کهٔ داسې نهٔ وی، نو ما ته غوږ ونيسه،
خاموش شه او زهٔ به تا ته د عقل ښودنه وکړم.“

د اليهُو په حضرت اِيُوب باندې اِعتراض کول

۳۴ ۱ نو اليهُو خپله خبره جاری وساتله او وې وئيل، ۲ ”اے عقلمندو سړو، زما خبره واورئ، اے هوښيارانو ما ته
غوږ ونيسئ، ۳ ځکه چې غوږونه خبرې داسې معلوموی لکه څنگه چې ژبه د خوراک په خوند پوهيږی. ۴ راځئ چې د
دې پته ولگوو چې څهٔ صحيح دی، راځئ چې ښهٔ څيزونه زده کړُو. ۵ ځکه چې اِيُوب وئيلی دی چې زهٔ بې‌گناه يم، او
خُدائ پاک زما سره اِنصاف نهٔ کوی، ۶ زهٔ بې‌گناه يم خو دروغژن گڼلے شم، په ما کښې څهٔ غلطی نشته، خو زما د زخم
علاج نشته. ۷ د اِيُوب په شان څوک شته، چې په چا کښې زره غوندې ادب هم نهٔ وی؟ ۸ چې هغه د بدعملو سره
ملگرتيا کوی او د بدمعاشانو سره گرځی. ۹ نو هغهٔ دا هم وئيلی دی چې، ”د خُدائ پاک د راضی کولو څهٔ فائده ده.“ ۱۰
نو چې څوک عقل لرئ نو زما خبره واورئ، هر چا ته پته ده چې خُدائ پاک بدی نهٔ کوی، او د قادر خُدائ دپاره ممکن نهٔ
دی چې هغه غلطی وکړی. ۱۱ ځکه چې هغه د عملونو په مطابق خلقو له بدله ورکوی، او هغه شان سلوک ورسره کوی
چې څنگه يې حقدار وی. ۱۲ بې‌شکه، خُدائ پاک به بد عمل نهٔ کوی، او قادر خُدائ د هيچا سره بې‌اِنصافی نهٔ کوی. ۱۳
هغهٔ له د زمکې اختيار چا ورکړے دے، او دا ټوله دُنيا په خپل ځائ چا لگولې ده؟ ۱۴ کهٔ خُدائ پاک د خلقو نه روح
واخلی، او د ژوند ساه ترې نه واخلی، ۱۵ ټول انسانان به ختم شی، او ټول بنی آدم به خاورو ته واپس کيږی. ۱۶ کهٔ تاسو
پوهه لرئ، نو دا خبره واورئ، زهٔ چې څهٔ وايم نو هغې ته غوږ کيږدئ. ۱۷ چې خُدائ پاک پخپله اِنصاف نهٔ کوی نو بيا هغه
څنگه دُنيا چلولے شی؟ تاسو به هغه لويه هستی رد کوئ څوک چې صادق دے؟ ۱۸ څوک چې بادشاه ته وائی چې تهٔ
بې‌کاره يې، او مشر ته وائی چې تهٔ بدعمله يې، ۱۹ څوک چې د حکمرانانو طرفداری نهٔ کوی، او د مالدارو خلقو طرفداری
د غريبانانو نه زياته نهٔ کوی، ځکه چې ټول هغهٔ پېدا کړی دی. ۲۰ يو کس د شپې اچانک مړ کېدے شی، خُدائ پاک خلق
ووهی او هغوئ هلاک شی، خُدائ پاک طاقتور خلق هم په آسانئ سره وژلے شی. ۲۱ ځکه چې د هغهٔ نظر د بنی آدم په
عمل باندې دے، او هغه د هغوئ هر قدم ته گوری. ۲۲ داسې تکه توره تيارهٔ نشته چرته چې بدعمله خلق خپل ځانونه د هغهٔ
نه پټ کړی. ۲۳ مونږ وخت نهٔ مقرروو چې کله به د خُدائ پاک په وړاندې د عدالت دپاره راځو. ۲۴ هغه د تپوس نه بغير
طاقتور راگزار کړی، او د هغوئ په ځائ کښې نور مقرر کړی. ۲۵ هغه د هغوئ په کارونو خبر دے، هغه يې په شپه کښې
لرې کړی او هغوئ تباه شی. ۲۶ د هغوئ د بدعملئ په وجه يې تباه کړی چې د نورو دپاره د عبرت سبب جوړ شی، ۲۷
ځکه چې هغوئ د هغهٔ د تابعداری نه اوړی، او د هغهٔ په حُکمونو باندې عمل نهٔ کوی. ۲۸ نو هغوئ غريبانان فرياد کولو ته
جوړ کړل، چې دا فرياد خُدائ پاک ته ورسيږی. او هغهٔ د ضرورتمندو خلقو فرياد واورېدو، ۲۹ کهٔ خُدائ پاک خاموش
وی، نو څوک ورباندې اِعتراض کولے شی څهٔ؟ کله چې هغه پناه شی، نو څوک يې ليدلے شی، کهٔ هغه يو کس وی او کهٔ
قوم وی. ۳۰ نو چې داسې د خُدائ پاک نه منکر خلق حکومت ونهٔ کړی، او چې هغوئ خلق دوکه نهٔ کړی. ۳۱ خلق
خُدائ پاک ته ولې نهٔ وائی چې، ”مونږ گناه کړې ده، خو مونږ به نوره گناه نهٔ کوُو“؟ ۳۲ يا، ”ما چې کومه بدعملی کړې
وی نو هغه ما ته وښايه، کهٔ ما غلطی کړې وی، نو فوراً به يې پرېږدم“؟ ۳۳ خُدائ پاک به ستا د خوښې دپاره خپل اِنصاف
پرېږدی؟ خو تا هغه رد کړے دے. دا زما نه بلکې ستا فيصله ده، مونږ ته اوس ووايه چې ستا خيال څهٔ دے؟ ۳۴ چې
څوک پوهه لری نو هغوئ به ما ته ووائی، او هغه عقلمند چې ما ته غوږ ږدی نو هغوئ به ووائی، ۳۵ ”اِيُوب د جهالت

خبرې کوی، د هغۀ خبرې د کم عقلتوب نه ډکې دی.“ ﴿۳۶﴾ ايُوب دې عدالت ته راوستلے شی او غتې نه غټه سزا دې
ورکړے شی، ځکه چې هغه د بدعمله سړی په شان خبرې کوی. ﴿۳۷﴾ ځکه چې هغه د سرکشئ سره ګناه کوی، هغه ګستاخ
دے، او هغه د خُدائ پاک خِلاف ډېرې خبرې کوی.“

د اليهُو حضرت ايُوب ته د خُدائ پاک اِنصاف وريادول

۳۵ ﴿۱﴾ اليهُو خپله خبره جاری وساتله او وې وئيل، ﴿۲﴾ ”ستا په خيال دا دعویٰ به صحيح وی، چې تۀ وائې چې د
خُدائ پاک په نظر کښې زۀ صادق يم، ﴿۳﴾ خو تۀ بيا هم د هغۀ نه تپوس کوې چې په دې کښې زما څۀ ګټه ده، او د ګناه د
نۀ کولو په وجه ما ته څۀ فائده مِلاو شوې ده؟ ﴿۴﴾ زۀ به تا او ستا ملګرو له جواب درکړم. ﴿۵﴾ آسمان ته نظر وکړه او
وګوره، هغه وريځې وګوره، کومې چې ستا نه اوچتې دی. ﴿۶﴾ کۀ تا ګناه کړې وی، نو په خُدائ پاک باندې څۀ اثر
پرېوځی؟ او کۀ تۀ بار بار غلطيانې کوې، نو تۀ به د هغۀ څۀ وکړې؟ ﴿۷﴾ کۀ تۀ صادق يې، نو دې نه هغۀ ته څۀ فائده ده؟
خُدائ پاک ته ستا د يو څيز ضرورت هم نشته. ﴿۸﴾ ستا بدعملی صرف ستا په شان بنی آدم باندې اثر کوی، او ستا ښۀ
عمل هم صرف په نورو بنيادمو اثر کوی. ﴿۹﴾ د ظلمونو د زياتېدو په وجه خلق فرياد کوی، او د زورَورو د ظلم په وجه د
مدد دپاره چغې وهی. ﴿۱۰﴾ خو هيڅ څوک دا نۀ وائی چې خُدائ پاک زما پېدا کوونکے چرته دے؟ څوک چې د غم په وخت
هم په خولۀ باندې سرودونه راولی، ﴿۱۱﴾ هغه مونږ ته د دُنيا د ځناورو نه زياته ښودنه کوی، او مونږ د هوا د مارغانو نه زيات
هوښياروی؟ ﴿۱۲﴾ چې کله بدعمله فرياد کوی، نو خُدائ پاک د هغوئ د غرور په وجه جواب نۀ ورکوی. ﴿۱۳﴾ په حقيقت
کښې خُدائ پاک بې‌مقصده فرياد نۀ اوری، او نۀ قادر خُدائ دې ته څۀ توجو ورکوی. ﴿۱۴﴾ تاسو وايئ چې تاسو خُدائ پاک
نۀ وينئ، خو کۀ تاسو لږ صبر وکړئ نو هغه به د اِنصاف نه کار واخلی. ﴿۱۵﴾ تاسو وايئ چې خُدائ پاک په غصه کښې سزا
نۀ ورکوی، او د بدعملئ پرواه نۀ ساتی. ﴿۱۶﴾ ايُوبه، تۀ فضول خبرې کوې، او لکه د يو بې‌وقوف په شان خبرې کوې.“

د اليهُو د خُدائ پاک ثناء صِفت کول

۳۶ ﴿۱﴾ اليهُو خپله خبره جاری وساتله او وې وئيل، ﴿۲﴾ ”ما ته لږ صبر وکړئ، نو زۀ به تاسو ته حقيقت وښايم، ځکه
چې زۀ د خُدائ پاک په صفايئ کښې څۀ وئيل غواړم. ﴿۳﴾ زۀ به د خپل ډېر عِلم نه کار واخلم، چې دا ثابت کړم چې زما
خالِق د اِنصاف مالِک دے. ﴿۴﴾ په حقيقت کښې زما خبرې غلطې نۀ دی، څوک چې ستا په وړاندې ولاړ دے هغه د
اُستاذانو اُستاذ دے. ﴿۵﴾ خُدائ پاک بې‌شکه لوئ دے او د هيچا نه نفرت نۀ کوی، داسې يو عِلم هم نشته چې هغه يې نۀ
لری. ﴿۶﴾ هغه بدعمله خلق ژوندی نۀ پرېږدی، خو مظلومانو له خپل حق ورکوی. ﴿۷﴾ هغه د صادقانو حفاظت کوی، او د
بادشاهانو سره يې په تخت کښېنوی او د تل دپاره عزت ورکوی. ﴿۸﴾ خو کۀ خلق په زنځيرونو کښې تړلے شوی وی او د
ظلم په تارونو کښې ګېر شوی وی، ﴿۹﴾ نو هغه ورته د هغوئ خپل عمل ښائی، او هغه غلطيانې ورته ښائی، چې کومې هغوئ
په فخر سره کولې. ﴿۱۰﴾ هغه اصُولو ته يې پام راګرځوی، او حُکم ورکوی چې د بدو نه توبه وباسی. ﴿۱۱﴾ کۀ هغوئ ورته
توجو ورکړی او د هغۀ خِدمت وکړی، نو هغوئ به په مالدارئ کښې خپلې ورځې پوره کړی، او په خوشحالئ کښې به خپل
کالونه پوره کړی. ﴿۱۲﴾ خو کۀ هغوئ دې ته توجو ورنۀ کړی، نو هغوئ به په جهالت کښې هلاک شی او د خاورو د لاندې به
شی. ﴿۱۳﴾ کوم خلق چې د خُدائ پاک نه منکر وی او هر وخت په غصه کښې وی، چې کله هغوئ ته سزا هم ملاوېږی نو
هغوئ د مدد دپاره دُعا نۀ کوی. ﴿۱۴﴾ هغوئ په ځوانئ کښې مړۀ شی، او د هغوئ ژوند په زناکارئ کښې ختم شی. ﴿۱۵﴾ خو

هغه مظلومان د ظلم نه بچ کوی، او د مصيبتونو په وخت کښې ورته خپل ځان څرګندوی. (۱۶) ايُوبه، خُدائ پاک دې تا د
خطرې نه وباسی، او هغه ځائ ته دې بوځی چرته چې غم نۀ وی. هغه ستا په دسترخوان باندې ښۀ ښۀ خوراکونه کيښودل.
(۱۷) خو د نورو بدعملو په شان به پوره سزا تا ته ملاويږی، تۀ په عدالت او اِنصاف کښې راګير يې. (۱۸) خبردار چې رشوت
دې دوکه نۀ کړی، او دولت دې بې‌لارې نۀ کړی. (۱۹) ستا دولت او ستا طاقت ټول به تا د تکليف نه بچ کړی څۀ؟ (۲۰) د
شپې د راتلو خواهش مۀ کوه، د هغه وخت چې کله قومونه تباه کيږی. (۲۱) خبردار، چې د بدعملۍ طرف ته وانۀ وړې،
خُدائ پاک څکه په تکليف کړے يې چې په بدعملۍ کښې آخته نۀ شې. (۲۲) ياد ساته چې د خُدائ پاک طاقت څومره لوئ
دے، او هغه د ټولو نه عظيم اُستاذ دے. (۲۳) هيڅوک خُدائ پاک ته دا نۀ شی وئيلے چې هغه به څۀ کوی، او څوک ورته
وئيلے شی چې تا غلط کار کړے دے؟ (۲۴) څۀ چې هغه کوی په هغې تل د هغۀ تعريف کيږی. تۀ هم د هغۀ ثناء صِفت کوه.
(۲۵) ټولو خلقو دې ته کتلی دی، هر يو کس د لرې نه دې ته ګوری. (۲۶) بې‌شکه خُدائ پاک لوئ دے او مونږ د هغۀ د لويئ
اندازه هم نۀ شُو لګولے، د هغۀ د کالونو شمېر نشته. (۲۷) څکه چې هغه نمی اوچتوی، او په باران يې بدلوی، (۲۸) هغه
وريځې جوړوی او په هر چا باران راوروی. (۲۹) څوک د وريځو په خوريدو باندې پوهيږی، او د آسمان په تندر باندې
پوهيږی څۀ؟ (۳۰) ګوره، هغه په آسمان کښې بريښنا راولی خو د سمندر بېخ کښې تيارۀ وی. (۳۱) څکه چې د دې په ذريعه
هغه په خلقو حکومت کوی، او هغه خلقو له بې‌حسابه خوراک ورکوی. (۳۲) هغه بريښنا په خپلو لاسونو کښې ساتی، او
حُکم ورکوی چې نښه وولی. (۳۳) د هغۀ د تندر آواز داسې وائی، چې هغه غېرتی دے او د ګناه خِلاف غصه لری.

۳۷

(۱) په دې باندې هم زما زړۀ درزيږی، او ټوپونه وهی. (۲) واورئ، واورئ، د خُدائ پاک د تندر آواز واورئ او د
غړمبا آواز واورئ چې د هغۀ د خولې نه راځی. (۳) د ټول آسمان لاندې هغه دا پړق وهی، او د هغۀ رڼا د دُنيا ګوټونو ته
رسيږی. (۴) بيا د هغۀ آواز شور جوړ کړی، او د هغۀ د تندر آوازونه د شان او شوکت سره راشی، کله چې د هغۀ آواز
واوريدے شی نو هغه رڼاګانې نۀ ايساروی. (۵) خُدائ پاک د خپل آواز سره زبردست تندر راولی، هغه داسې لوئ کارونه
کوی چې مونږ پرې نۀ پوهيږو. (۶) څکه چې هغه واورې ته وائی چې په زمکه ووريږه، او باران ته وائی چې ووريږه، (۷) نو
هر يو کس خپل کار بس کړی چې د هغۀ طاقت وګوری. (۸) بيا ځنګلی ځناور خپلو پناه ګاهو ته لاړ شی او په خپلو
غارونو کښې پاتې شی. (۹) د جنوب طرف نه طوفانی هوا راځی، او د شمال طرف نه د سختې هوا نه يخنی راځی. (۱۰) د
خُدائ پاک ساه د اوبو نه واوره جوړوی، او ډېرې اوبۀ په واوره باندې بدلې شی. (۱۱) هغه وريځ د نمی نه ډکوی، او په
وريځو کښې بريښنا پرقوی، (۱۲) کله چې دا د خُدائ پاک په مرضۍ چليږی نو دا په ټوله دُنيا کښې د خُدائ پاک هر يو حُکم
پوره کوی، (۱۳) هغه دا کارونه څکه کوی چې خلقو ته په کښې تکليف مِلاو شی يا کۀ نۀ ختمېدونکې مينه ورته ښائی. (۱۴)
اے ايُوبه، دا واوره، ودريږه او د خُدائ پاک په دې عجيبه عجيبه کارونو باندې سوچ وکړه. (۱۵) تا ته پته شته څۀ چې هغه
طوفان څنګه قابو کوی، او د خپلې وريځې نه رڼا څنګه پرقوی؟ (۱۶) تا ته پته شته چې وريځې په آسمان کښې څنګه روانې
وی، دا د هغه چا عجيبه کارونه دی چې عِلم يې پوره دے، (۱۷) کله چې تاسو په خپلو جامو کښې سوزئ او د جنوب طرف
ته هوا بنده شی او يو څيز هم نۀ خوځيږی؟ (۱۸) هغه په آسمانونو کښې سترګې بريښوونکې رڼا ځلوی. ولې تاسو هغه شان
کولے شئ؟ (۱۹) مونږ ته ووايئ چې هغۀ ته څۀ ووايو، زمونږ دماغ کار نۀ کوی چې خپله خبره بيان کړُو. (۲۰) خُدائ پاک
دې خبر شی څۀ چې زۀ خبرې کول غواړم، زۀ داسې ولې وکړم چې د دې په وجه مې تباه کړی؟ (۲۱) په هغه وخت کښې
رڼا ته هيڅ څوک نۀ شی کتلے کله چې دا په آسمان کښې تکه سپينه وی، په کوم وخت کښې چې هوا وريځ بوځی. (۲۲) د
شمال په طرف د سرو زرو جلوه ښکاری، د خُدائ پاک نه ګېرچاپېره لوئی، شان او شوکت تاو دے. (۲۳) مونږ د قادر
مطلق خُدائ د طاقت تصور نۀ شُو کولے، خو هغه بيا هم د اِنصاف والا او صادق دے، هغه مونږ نۀ تباه کوی. (۲۴) نو په

دې وجه بنی آدم د هغهٔ نه يرېږی، او څوک چې ځان هوښيار ګڼی نو هغه يې پرواه نهٔ کوی.“

د مالِک خُدائ حضرت ايُوب له جواب ورکول

٣٨ ١ نو مالِک خُدائ د طوفان نه ايُوب له جواب ورکړو، ٢ ”هغه څوک دے چې بغېر د څهٔ پوهې نه زما د عقل په
حقله تپوسونه کوی؟ ٣ نو اوس ټينګ شه، او زما د سوال جواب راکړه. ٤ کله چې ما د زمکې بنياد کېښودو نو تهٔ
چرته وې؟ کهٔ تا ته دومره پته وی نو ما ته ووايه. ٥ چې دا به څومره غټ وی د دې پته چا لګولی ده؟ او په دې چا د ناپ
کربښه راښکلې ده؟ ٦ د دې بنيادونه په څهٔ باندې ودرېدل، او د دې د ګوټ کاڼے چا کېښودو؟ ٧ چې کله د سحر
ستورو په يو ځائ سندرې وئيلې او ټولو فرښتو د خوشحالی نه چغې وهلې. ٨ کله چې سمندر زمکې ته راخلاص شو، نو
دا چا قابو کړو؟ ٩ کله چې ما وريځ د دې لِباس جوړ کړو، او دا ما په تکه توره تيارهٔ کښې راونغښتلو، ١٠ او د دې
دپاره مې حدونه جوړ کړل، او را ايسار مې کړو چې د حد نه وانهٔ وړی، ١١ او ورته مې ووئيل چې د دې نه وړاندې به نهٔ
راځې، او ستا زورَورې چپې دې دلته ايسارې شی. ١٢ تا کله حُکم کړے دے چې سحر دې شی، او نمر ته دې وئيلی دی
چې د نمرختهٔ طرف نه راوخېژی؟ ١٣ تا سحر له حُکم ورکړے دے چې په زمکه خور شی، او چې د شپې بدعملی ختمه
کړی؟ ١٤ او بيا زمکه د رڼا د وجې صفا ښکاری، او رنګ يې د رنګدارو جامو په شان شی. ١٥ رڼا د بدعمله خلقو
کارونه بندوی، او هغوئ نور ظلم زياتے نهٔ شی کولے. ١٦ تا هغه چينې ليدلې دی چې سمندر ترې نه جوړېږی، يا تا د دې
ډوبوالے معلوم کړے دے؟ ١٧ د مرګ دروازه تا ته ښکاره شوې ده څهٔ؟ يا تا د تکې تورې تيارې دروازې ليدلې دی څهٔ؟
١٨ تهٔ د دُنيا په لوئ والی پوهه شوے يې څهٔ؟ کهٔ د دې نه خبر يې نو ما ته ووايه. ١٩ رڼا د کوم ځائ نه راځی، او د تيارې
ځائ چرته دے، ٢٠ تهٔ دا هر يو خپل خپل کور ته بوتلے شې څهٔ؟ تا ته پته شته چې هغې ته کومه لار تلې ده؟ ٢١ خو تهٔ
خو به د دې هر څهٔ نه خبر يې کنه؟ ځکه چې د دې پيدا کېدو نه وړاندې تهٔ موجود وې، او تهٔ د ډېرې مودې يې. ٢٢ تهٔ د
واورې ګودامونو ته ننوتلے يې څهٔ، يا تا د ږلۍ ګودامونه ليدلی دی څهٔ؟ ٢٣ هغه چې ما د مصيبت د وخت دپاره ساتلی
دی، او د جنګ جګړې دپاره مې ساتلی دی؟ ٢٤ هغه ځائ ته تلے يې څهٔ چرته چې نمر راخېژی، او د کوم ځائ نه چې د
نمرختهٔ هوا لګی؟ ٢٥ د دروند باران لارې چا جوړې کړې دی، او د تندر د برېښنا دپاره يې لار صفا کړې ده، ٢٦ په هغه
مُلک باندې څوک باران راولی چرته چې هيڅ څوک نهٔ اوسېږی، په هغه صحرا باندې، چې هغه د بنيادمو نه خالی وی، ٢٧
چې هغه تږې او اوچه زمکه اوبهٔ کړی، او چې په هغه زمکه باندې واښهٔ راشنهٔ کړی؟ ٢٨ ولې د باران پلار شته څهٔ، يا پرخه
چا پيدا کړې ده؟ ٢٩ د واورې مور څوک ده؟ او د آسمان يخ له ژوند څوک ورکوی، ٣٠ کومه چې اوبهٔ د کاڼی په شان
سختې کړی، او د سمندر مخ کلک کړی؟ ٣١ تهٔ عقدِ ثُريا ستورو ته لار ښودلے شې، يا جبار ستورے په مينځ ببلولے شې
څهٔ؟ ٣٢ ولې تهٔ منطقتُ البُروج ستورو ته خپل موسمونه ښودلے شې، يا تهٔ بناتُ النعش ستوری ته سره د هغې د بچو لار
ښودلے شې؟ ٣٣ تهٔ د آسمان په قانون پوهېږې څهٔ؟ يا تهٔ د هغوئ قانون په زمکه باندې قائمولے شې څهٔ؟ ٣٤ ولې تهٔ خپل
آواز وريځو ته رسولے شې څهٔ، د دې دپاره چې باران ووروی؟ ٣٥ تهٔ برېښنا ځلولے شې څهٔ؟ يا دا پخپله مرضی باندې
راغورزولے شې څهٔ؟ ٣٦ خبره په زړهٔ کښې چا اچولې ده، او دماغو له پوهه چا ورکړې ده؟ ٣٧ داسې هوښيار شته چې
وريځې وشمېری؟ يا د آسمان نه باران ورولے شی داسې لکه چې د منګی نه اوبهٔ توئ کړے شی، ٣٨ په هغه اوچه زمکه
باندې چې د خاورې نه يې لوټې جوړې شوې وی؟ ٣٩ ولې تهٔ د ازمری دپاره ښکار کولے شې، او د وږو زمرو لوږه پوره
کولے شې، ٤٠ کله چې هغه په خپلو غارونو کښې پټ وی، يا په بوټو کښې د ښکار په اِنتظار ناست وی؟ ٤١ کارغانو
دپاره د خوراک بندوبست څوک کوی، کله چې د هغوئ بچی خُدائ پاک ته ژړا کوی، او د خوراک د نشتوالی په وجه

سرګردانه ګرځي؟

۳۹ (۱) تا ته پته شته چې کله د غرۀ چېلۍ بچې راوړی؟ ولې تۀ پرې نظر ساتې چې کله هوسۍ بچې راوړی؟ (۲) ولې تا
ته پته شته چې دا بچی څو میاشتې د هغوئ په ګېډه وی؟ او تا ته د هغه وخت پته شته څۀ چې دا به کله پېدا شي (۳) کله
چې هغوئ د اولاد د پېدا کېدو دپاره کښېنی، او د هغوئ بچې پېدا شی؟ (۴) د هغوئ بچی تکړه شی او په ځنګل کښې
لوئیږی، هغوئ ترې نه لاړ شی او واپس ورله نۀ راځی. (۵) ځنګلی خرونه چا پرېښې دی چې خوشی لاړ شی؟ دا چا آزاد
پرېښی دی چې ګرځی راګرځی؟ (۶) ما دا په صحرا کښې پرېښی دی، او د مالګې مُلک مې ورکړے دے چې په کښې
اوسیږی. (۷) هغه د ښار د شور نه نفرت کوی، او خرکار ورسره نشته چې په دې باندې آواز وکړی. (۸) دا غرونو ته ځی
چې دا یې د څرن زمکه شی، او هر یو شین بوټے د خوراک دپاره لټوی. (۹) ولې ځنګلی غوَیے به تا پرېږدی چې کار ترېنه
واخلی؟ هغه به ستا په اخور کښې شپه تېره کړی څۀ؟ (۱۰) ولې تۀ یو ځنګلی غوَیے د یوې دپاره تړلے شې؟ دا به ستا دپاره
یو پټے یوه کړی څۀ؟ (۱۱) ولې تۀ د هغې لوئ طاقت باندې اعتبار کولے شې چې هغه به ستا مدد وکړی؟ تۀ په دې باندې دا
یقین کولے شې څۀ چې دا به ستا دپاره کار وکړی؟ (۱۲) تۀ په دې یقین کوې چې دا به واپس راشی، او ستا درمند ته به
ګېډی راوړی؟ (۱۳) د شترمرغ وزر ښائسته کولاو خوریږی، خو دا د زانې د وزرو برابر کېدے خو نۀ شی. (۱۴) شترمرغ
خپلې هګۍ د دې دپاره په زمکه پرېږدی، چې ګرمی شی، (۱۵) دا فکر نۀ کوی چې د څۀ پښې لاندې به راشی، او چې یو
ځنګلی ځناور به یې ذرې ذرې کړی. (۱۶) دا په خپل بچی باندې داسې ظلم کوی، چې ګنې دا یې خپل نۀ وی، او کۀ مری نو
پرواه یې نۀ ساتی، (۱۷) ځکه چې خُدائ پاک د هغې نه عقل اخستے دے، او هیڅ پوهه یې نۀ ده ورکړې. (۱۸) خو کله چې
پاڅی او منډه کړی، نو بیا څوک چې په آس ناست هم وی د دې نه مخکښې کېدے نۀ شی. (۱۹) ولې آس له طاقت تا
ورکړے دے؟ د هغۀ په څټ باندې وېښتۀ تا پېدا کړی دی؟ (۲۰) د قحطی مُولخانو په شان د دې ټوپ تا جوړ کړے دے؟ او
یا د دې هغه د رُعب والا آوازونه تا جوړ کړی دی څۀ چې خلق یروی؟ (۲۱) دا په پښه باندې زمکه ټکوی او په خپل طاقت په
هغه وخت خوشحالیږی چې د جنګ دپاره ولېږلے شی. (۲۲) دا یرې پورې خندا کوی او نۀ بې‌حوصلې کیږی، او د تُورې نه
نۀ شاته کیږی. (۲۳) په دې باندې سورلی سره د غشو تیلی ځلېدونکې نېزه او وړه نېزه هم آواز پېدا کوی. (۲۴) د جوش او د
غصې د وجې دا په تېزۍ سره ځی، دا د بیګل د غږېدو پورې صبر نۀ شی کولے. (۲۵) کله چې بیګل وغږیږی نو آس یو هڼ
آواز وکړی. د لرې ځائ نه هغۀ له د جنګ بوئ ورځی، د جنګی مشرانو د تندر په شان آواز او چغې اوری. (۲۶) ولې باښه
ستا د عقل په وجه الوځی، چې خپل وزر خوارۀ کړی او د جنوب طرف ته والوځی؟ (۲۷) باز ستا په حُکم بره خېژی او په
اوچت ځائ خپله جاله جوړوی؟ (۲۸) دا په اوچت ګټ باندې اوسیږی او خپل کور جوړوی او د ګټ په سر باندې په یو
محفوظ ځائ کښې شپه تېروی. (۲۹) د هغه ځائ نه یې په ښکار باندې نظر وی، او د هغۀ سترګې ښکار د لرې ځائ نه وینی.
(۳۰) د دې بچی وینه څښی، او چې په کوم ځائ کښې مرداره وی، نو هغه په هغه ځائ کښې حاضر وی.“

۴۰ (۱) بیا مالِک خُدائ ایُوب ته وفرمائیل، (۲) ”تۀ اوس هم د قادر خُدائ سره بحث کول غواړې څۀ؟ څوک چې د
خُدائ پاک سره بحث کوی نو هغه به جواب ورکوی.“

د حضرت ایُوب جواب

(۳) بیا ایُوب مالِک خُدائ له جواب ورکړو، (۴) ”ګوره، زۀ هیڅ هم نۀ یم، زۀ به تا له څۀ جواب درکړم؟ زۀ په خپله خوله

بانديٖ لاس ږدم. ۵ ما پهر څهٔ وئيلی دی، نور زهٔ څهٔ نهٔ وايم.“ ۶ بيا مالِک خُدائ د طوفان نه ايُوب له جواب ورکړو،
۷ ”نو اوس ورته ټينګ شه، زهٔ به ستا نه تپوس وکړم او تهٔ به ما له جواب راکړې. ۸ ولې تهٔ د دې ثابِتولو کوشش کوې
چې زهٔ بې‌اِنصافه يم، او ما غلط وګڼې او خپل ځان ته صحيح ووائې؟ ۹ تهٔ د خُدائ پاک په شان تکړه يې څهٔ، ستا آواز د
هغهٔ د تندر د آواز په شان کېدے شي؟ ۱۰ کهٔ داسې وی نو په رُعب داب او شان و شوکت سره خپل ځان سنګار کړه، د
عزت او درناوی په جامو بانديٖ خپل ځان پټ کړه. ۱۱ خپل ځان په قهر کړه، هر يو مغرور سړی ته ګوره او هغه سپک
کړه، ۱۲ ټولو مغروره خلقو ته وګوره او هغوئ عاجزان کړه، او بدعمله خلق ټک سره ووژنه. ۱۳ هغوئ ټول په خاورو
کښې ښخ کړه، او هغوئ قبر کښې قېد کړه. ۱۴ نو زهٔ به دې هم صِفت وکړم، ځکه چې خپل طاقت تا بچ کولے شي. ۱۵
دريابی مېښې ته وګوره، چې هغه مې هم هغه شان جوړه کړې ده لکه څنګه مې چې تهٔ جوړ کړے يې، دا د يو غوَيی په شان
واښهٔ خوری. ۱۶ د هغې طاقت د هغې په بدن کښې دے، او د هغې طاقت د هغې د خېټې په پټو کښې دے. ۱۷ د هغې لکۍ
لکه د دِيار د ونې په شان سخته ده، د هغې د پټُون پټې خپلو کښې غوټه شوې دی. ۱۸ د دې هډوکی د زېړو نلکې دی، د
هغې هډوکی د اوسپنې سيخونه دی. ۱۹ دا د خُدائ پاک د کارنامو يو لوئ کار دے، او صرف د دې خالِق په دې بانديٖ
قابو موندلے شي. ۲۰ ځکه چې غرونه د دې دپاره خوراک پېدا کوی چرته چې ټول ځنګلی ځناور لوبې کوی. ۲۱ دا په
اوبو کښې د نيلوفر بوټو لاندې پراتهٔ وی او د لوخې په ډنډونو کښې پټ وی. ۲۲ د نيلوفر بوټی وربانديٖ سورے کوی، او د
نِهر د غاړې د وَلو ونې د دې نه ګېرچاپېره تاو وی. ۲۳ کهٔ سيند په موج کښې وی، نو دا نهٔ يرېږی، د اُردن سيند کهٔ تر
خولې پورې هم ډک وی نو دا نهٔ يرېږی. ۲۴ څوک دا د کُنډو سره راوچتولے شي، يا يې څوک په پوزه کښې د قابو کولو
دپاره پېزوان اچولے شي؟

۴۱

۱ سمندری بلاګانې تهٔ د کُنډې سره راويستلے شې، يا د دې ژبه د پړی سره تړلے شې څهٔ؟ ۲ ولې تهٔ دې ته
پېزوان اچولے شې، يا يې په ژامنه کښې کُنډه اچولے شې؟ ۳ ولې دا به د رحم دپاره تا ته ډېر مِنتُونه وکړی؟ يا به نرمې
خبرې درته وکړی؟ ۴ دا به تا سره يو لوظ وکړی څهٔ چې ټول عُمر به ستا غلام وی؟ ۵ ولې تهٔ به دا د يو مارغهٔ په شان
وساتې څهٔ، يا تهٔ به دا وتړې څهٔ دپاره د دې چې ستا وينځې ورسره لوبې وکړی؟ ۶ ولې سوداګر به د دې سودا وکړی؟
چې په بازار کښې يې خرڅ کړی؟ ۷ ولې د هغې په څرمن بانديٖ غشی څهٔ اثر کوی، او د دې سر د نېزو سره غوڅولے
شي؟ ۸ کهٔ تهٔ خپل لاس د دې سره ولګوې، نو د جنګ په مزه به پوهه شې، او بيا به هيڅکله داسې نهٔ کوې. ۹ نه، د دې
نيول څهٔ فائده نهٔ کوی، او کوم ښکاری چې د دې د نيولو کوشش کوی نو هغه به راوغورزولے شي. ۱۰ هيڅ څوک هم دا
جرأت نهٔ شی کولے چې کار ورسره وساتی. او د دې په وړاندې څوک ټينګېدے شي؟ ۱۱ چا ما له څهٔ راکړی دی چې زهٔ
بدله ورکړم؟ د آسمان نه لاندې هر څهٔ زما دی؟ ۱۲ زهٔ به د دې د بدن د اندامونو په حقله خاموشی نهٔ اختياروم، يا د دې
لوئ طاقت او د دې د ښهٔ بدن په حقله به وايم. ۱۳ د دې نه څرمن څوک ويستے شي؟ د دې ډکه څرمن څوک سورے
کولے شي؟ ۱۴ د دې د خولې ژامنې څوک کولاولے شي؟ ځکه چې د دې غاښونه خلق يروی. ۱۵ د دې ملا د ډالونو
قطارونو نه جوړه ده، دا د يو بل سره کلک انښلی. ۱۶ د يو بل سره دومره نزدې دی، چې د دې په مينځ کښې هوا هم نهٔ
شی تېريدلے. ۱۷ دا د يو بل سره تړلی شوی دی، دې يو بل نيولے دے او د يو بل نه نهٔ جدا کيږی. ۱۸ د دې انټوشی لکه
د رڼا پرق وی، او د دې سترګې د سحر د سوروالی په شان دی. ۱۹ د دې خولې نه د ډيوو شُغلې ځی، او د اور ذرې ترې
نه راوځی. ۲۰ د دې د پوزې نه لوګے راوځی، لکه چې د پتيلې لاندې د بلو لوخو لوګے وی. ۲۱ د دې ساه سکارهٔ بلوی،
او د دې خولې نه يوه لمبه راوځی. ۲۲ د دې څټ مضبوط دے، او چې چرته هم ځی نو هلته يره راځی. ۲۳ د دې د
غوښې موړې د يوې بلې سره انښتې دی، دا مضبوطې جوړې دی او نهٔ خوځيږی. ۲۴ د دې زړهٔ د کانی په شان سخت

دے، لکه د ژرندې د کاڼی په شان سخت دے. ۲۵ کله چې دا په خپله پاڅی نو طاقتور خلق ویرېږی، او یرې نه وتښتی.
۲۶ داسې تُوره نشته چې زخمی یې کړی، نۀ پرې نېزه، نۀ غشے او نۀ ورباندې نرۍ نېزه څۀ اثر کوی. ۲۷ دا اوسپنه د
بوسو په شان ګڼی، او زېړ د ورَستو شوو لرګو په شان ګڼی. ۲۸ غشی دا نۀ شی شړلے، او د لیندۍ کاڼی خو ورته ګټ
ښکاری. ۲۹ لَوړ د بوسو په شان ګڼی، او د نرو نېزو په راویستلو پورې دا خندا کوی. ۳۰ د دې خېټه د تېرو ماتو شوو
شیشو په شان ده، دا په خټه باندې داسې نښه پرېږدی لکه چې په مېخونو سورے شوے وی. ۳۱ دا سمندر د یشېدلو اوبو
په شان خوځوی، او دا سمندر داسې شاربی لکه شُملې. ۳۲ دا د خپل ځان شا ته یو پرقېدونکې کربښه پرېږدی، او سمندر
تک سپین کړی ۳۳ په زمکه باندې د دې ثانی نشته، دا یو داسې مخلوق دے چې نۀ یرېږی. ۳۴ دا په ټولو کښې ډېر مغرور
دے، دا د ټولو ځناورو بادشاه دے.“

د حضرت ایُوب خُدائ پاک له جواب ورکول

۴۲ ۱ بیا ایُوب مالِک خُدائ له جواب ورکړو، ۲ ”ما ته پته ده چې تۀ هر څۀ کولے شې، او تا د خپل کار نه هیڅ
څوک نۀ شی ایسارولے. ۳ تا وفرمائیل چې، ”هغه څوک دے چې زما په حِکمت باندې د ناپوهۍ سره شک کوی؟“ هغه
زۀ یم، ما د داسې څیزونو خبره کوله چې ما ته یې هیڅ پته نۀ وه، او هغه خبرې زما دپاره ډېرې عجیبه او لوئې وې. ۴ تا
وفرمائیل چې، ”ما ته غوږ ونیسه او زۀ به وایم، زۀ به تپوس کوم او تۀ به ما له جواب راکوې.“ ۵ ما مخکښې صرف ستا
په حقله اورېدلی دی، خو اوس مې په خپلو سترګو ولیدلې. ۶ نو ما چې څۀ وئیلی دی نو په هغې شرمنده یم، او په خاورو
او ایرو کښې توبه وباسم.“

د مالِک خُدائ حضرت ایُوب له برکت ورکول

۷ کله چې مالِک خُدائ د ایُوب سره دا خبرې وکړې، نو مالِک خُدائ تیمانی الیفز ته وفرمائیل، ”زۀ تا او ستا دوو ملګرو
ته سخت غصه یم، ځکه چې تاسو زما هغه خبره نۀ ده کړې چې کومه صحیح ده، لکه څنګه چې زما خِدمت کوونکی ایُوب
کړې ده. ۸ نو په دې وجه اوس اووۀ غوَیی او اووۀ ګډان بوځه او زما خِدمت کوونکی ایُوب له ورشه او د خپل ځان
دپاره دا د سوزېدونکې نذرانې په توګه پېش کړه، نو زما خِدمت کوونکے ایُوب به ستا دپاره دُعا وکړی، ځکه چې زۀ به د
هغۀ دُعا قبلوم او ستاسو د کم عقلتوب په مطابق کار به درسره نۀ کوم، ځکه چې تاسو زما هغه خبره نۀ ده کړې چې کومه
صحیح ده، لکه څنګه چې زما خِدمت کوونکی ایُوب کړې ده.“ ۹ نو تیمانی الیفز، شوحی بِلداد او نعماتی ضوفر لاړل او
چې مالِک خُدائ څنګه فرمائیلی وُو هم هغه شان یې وکړل، او مالِک خُدائ د ایُوب دُعا قبوله کړه.

د خُدائ پاک حضرت ایُوب له بیا برکت ورکول

۱۰ نو کله چې ایُوب د خپلو ملګرو دپاره دُعا وکړه نو خُدائ پاک هغۀ له بیا برکت ورکړو، او چې ایُوب مخکښې څۀ لرل
نو مالِک خُدائ هغۀ له د هغې یو په دوه نور هم زیات ورکړل. ۱۱ نو هلته هغۀ له د هغۀ ټول وروڼه خوېندې او ټول پخوانی
خپل پردی راغلل او هغوئ د هغۀ په کور کښې روټۍ وخوړه. او هغوئ ورته مینه ښکاره کړه او د هغه تکلیفونو په وجه یې
هغۀ له تسلی ورکړه چې مالِک خُدائ په هغۀ راوستی وُو. او هغوئ هر یو هغۀ له لږې پیسې او یوه د سرو زرو ګوتمه ورکړه.
۱۲ نو مالِک خُدائ د ایُوب وروستنے عُمر د اول عُمر نه زیات برکتناک کړو، او د هغۀ څوارلس زره ګډې، شپږ زره
اوښان، دوه زره غوَیی او یو زر خرۀ وُو. ۱۳ د هغۀ اووۀ زامن او درې لوڼه هم وې. ۱۴ هغۀ په ورومبۍ لور باندې یمیمه،

په دویمه قصیاه او په دریمه باندې قرنهپوک نوم کېښودو. ۱۵ او په هغه ټول مُلک کښې د ایُوب د لوڼو په شان ښائسته
ښځې نۀ وې، خپل پلار هغوئ له د دوئ د وروڼو په شان میراث ورکړو. ۱۶ ایُوب د دې نه پس یو سل او څلوېښت کاله
ژوندے وو او د څلورم نسل پورې خپل بچی او نمسی یې ولیدل. ۱۷ نو بیا ایُوب په پوخ عُمر کښې مړ شو.

pashtobibles.org © یوسفزی ۲۰۱۹